

അദ്ധ്യായം II

chapter 10

ജ്ഞാനശാസ്ത്രം

ആമുഖം

കാലക്രമത്തിൽ സാഖ്യത്തിന് ശേഷം വരുന്നതും ന്യായത്തിന് മുമ്പുള്ളതുമാണ് വൈശേഷിക സമ്പ്രദായം. ഇത് ബുദ്ധമതത്തിനും ജൈനമതത്തിനും മുമ്പുള്ളതായിരിക്കാം, തീർച്ചയായും അതിന് ശേഷമുള്ളതല്ല. പ്രത്യേകത, ഒരു വ്യതിരിക്ത സ്വഭാവം അല്ലെങ്കിൽ വ്യതിരിക്തത എന്നർത്ഥം വരുന്ന 'വിശേഷ' എന്നതിൽ നിന്നാണ് ഈ പദം ഉത്ഭവിച്ചത്. വൈവിധ്യമാണ് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സത്ത എന്ന ആശയത്തെ അടിവരയിടുന്ന ഒരു ബഹുസ്വര യാഥാർത്ഥ്യവാദമാണ് വൈശേഷിക തത്ത്വചിന്ത. അസ്തിത്വങ്ങളുടെ സത്തയായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന വിശേഷ അഥവാ പ്രത്യേകത എന്ന ആശയത്തെ ഈ സിദ്ധാന്തം വിപുലമായി പരിശോധിക്കുന്നു. ഈ വിദ്യയുടെ ഉപജ്ഞാതാവ് കണാദനാണ്, ചിലപ്പോൾ കണദക, ഉല്പകൻ, കാശ്യപൻ എന്നിങ്ങനെ അറിയപ്പെടുന്നു. ഈ വിദ്യയെ പലപ്പോഴും 'കാനഡ' അല്ലെങ്കിൽ 'ഔലുക ദർശനൻ' എന്നും വിളിക്കുന്നു. വയലുകളിൽ നിന്ന് ശേഖരിക്കുന്ന ധാന്യങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് സന്യാസിയാൽ ജീവിച്ചിരുന്നതിനാലാണ് അദ്ദേഹത്തിന് കണാദൻ എന്ന് പേരിട്ടത്. 'കണം' എന്നത് 'ധാന്യം' എന്നതിനെ സൂചിപ്പിക്കുമ്പോൾ തന്നെ, ഒരു കണികയെയോ ഒരു പ്രത്യേക വസ്തുവിനെയോ സൂചിപ്പിക്കുന്നു, അതേസമയം 'കാനഡ' എന്ന പദം പ്രത്യേകതയുടെ തത്ത്വചിന്തയെ - വിശേഷത്തെ - മുറുകെ പിടിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പ്രശസ്തപാദർ പ്രശസ്തമായ പദാർത്ഥധർമ്മസഹിഗ്രഹയെ രചിച്ചു. ഇത് കണാദന്റെ വൈശേഷികസൂത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ഭാഷ്യം അല്ലെങ്കിൽ വ്യാഖ്യാനം എന്നറിയപ്പെടുന്നു, എന്നിരുന്നാലും ഇത് വളരെ വിലമതിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സ്വതന്ത്ര കൃതിയാണ്. ഉദയനനും ശ്രീധരനും ഇതിനെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വൈശേഷികം പിന്നീട് ന്യായവുമായി സംയോജിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അത് ആദ്യത്തേതിന്റെ സത്തശാസ്ത്രത്തെ സ്വീകരിക്കുകയും അതിന്റെ ജ്ഞാനശാസ്ത്ര ചട്ടക്കൂടിപ്പോലെയുള്ള അതിനെ വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. തൽഫലമായി, ശിവാദിത്യൻ, ലൗഗാക്ഷി ഭാസ്കരൻ, വിശ്വനാഥൻ, അന്നാഭട്ടൻ എന്നിവർ രണ്ട് സംവിധാനങ്ങളെയും ഒരേസമയം അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നു, അവയുടെ പരസ്പര ബന്ധങ്ങളെയും അറിവിനെയും യാഥാർത്ഥ്യത്തെയും കുറിച്ചുള്ള അവയുടെ സംയോജിത ദാർശനിക വിക്ഷേപങ്ങളുടെ പ്രത്യാഘാതങ്ങളെയും വിശകലനം ചെയ്യുന്നു.

തത്ത്വചിന്തകനായ ഗൗതമനാണ് ന്യായ വിദ്യാലയത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവ്. ഗൗതമൻ എന്നും അക്ഷപദൻ എന്നും അദ്ദേഹത്തെ വിളിക്കുന്നു. ന്യായ വാദങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതും വ്യവസ്ഥ പ്രധാനമായും ബൗദ്ധികവും വിശകലനപരവും യുക്തിപരവും ജ്ഞാനശാസ്ത്രപരവുമാണെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നതുമാണ്. യുക്തിയുടെ ശാസ്ത്രമായ തർക്കശാസ്ത്രം എന്നും യുക്തിയുടെയും ജ്ഞാനശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ശാസ്ത്രമായ പ്രമാണശാസ്ത്രം എന്നും കാരണങ്ങളുടെ ശാസ്ത്രമായ ഹേതുവിദ്യ എന്നും വാദവിദ്യ എന്നും വിമർശനാത്മക പരിശോധനയുടെ ശാസ്ത്രമായ അന്വിക്കി എന്നും ഇതിനെ വിളിക്കുന്നു.

ആറ്റമിസ്റ്റിക് ബഹുസ്വരതയുടെയും ലോജിക്കൽ റിയലിസത്തിന്റെയും ഒരു ചട്ടക്കൂടാണ് ന്യായം. ഇത് വൈശേഷിക വ്യവസ്ഥയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, ഇതിനെ 'സമാനതന്ത്രം' അല്ലെങ്കിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്താവുന്ന ഒരു തത്ത്വചിന്തയായി കണക്കാക്കുന്നു. വൈശേഷിക തത്ത്വചിന്താസംഘം സത്തശാസ്ത്രവും രൂപപ്പെടുത്തുന്നു; ന്യായം യുക്തിയും ജ്ഞാനശാസ്ത്രവും നിർമ്മിക്കുന്നു. ഭൂമിയിലെ അസ്തിത്വത്തെ ദുഃഖം നിറഞ്ഞതായി കാണുന്നതിലും, ആത്മാവിന്റെ ബന്ധനമായി രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിലും, കഷ്ടപ്പാടുകളുടെ പൂർണ്ണമായ വിരാമമായി നിർവചിക്കപ്പെടുന്ന മോചനത്തെ ജീവിതത്തിന്റെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യമായി പരിഗണിക്കുന്നതിലും രണ്ടും യോജിക്കുന്നു. യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അജ്ഞതയിൽ നിന്നാണ് ബന്ധനം ഉണ്ടാകുന്നത്, അതേസമയം യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കൃത്യമായ ധാരണയിൽ നിന്നാണ് മോചനം ഉണ്ടാകുന്നത് എന്നതിലും രണ്ടും യോജിക്കുന്നു. വൈശേഷികം യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ വ്യക്തതയെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നു, അതേസമയം ന്യായം യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കൃത്യമായ ധാരണയുടെ

ആവിഷ്കാരത്തിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു. ന്യായം പ്രധാനമായും വൈശേഷിക തത്ത്വമീമാംസയെ അംഗീകരിക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, അവയ്ക്കിടയിലുള്ള നിരവധി പ്രധാന വ്യത്യാസങ്ങൾ ശ്രദ്ധ അർഹിക്കുന്നു. തുടക്കത്തിൽ, വൈശേഷികം ഏഴ് വിഭാഗങ്ങളെ തിരിച്ചറിയുകയും അവയ്ക്കുള്ളിലെ എല്ലാ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെയും വർഗ്ഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു, അതേസമയം ന്യായം പതിനാറ് വിഭാഗങ്ങളെ നിർവചിക്കുകയും ഏഴ് വൈശേഷിക വിഭാഗങ്ങളെയും ഒന്നിന് കീഴിൽ ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു, ഇത് 'പ്രമേയം' അല്ലെങ്കിൽ 'അറിയാവുന്നവൻ' എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്നു, ഇത് പതിനാറിൽ രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗമാണ്. പ്രാരംഭ വിഭാഗം പ്രമാണമാണ്, ഇത് അറിയാനുള്ള സാധുവായ മാർഗത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ന്യായ തത്ത്വചിന്തയുടെ പ്രാഥമികമായി യുക്തിസഹവും ജ്ഞാനശാസ്ത്രപരവുമായ സ്വഭാവത്തെ ഇത് വ്യക്തമായി എടുത്തുകാണിക്കുന്നു. രണ്ടാമതായി, വൈശേഷിക സിദ്ധാന്തം രണ്ട് പ്രമാണങ്ങളെ മാത്രമേ അംഗീകരിക്കുന്നുള്ളൂ - ധാരണയും അനമാനവും - താരതമ്യത്തെയും വാക്കാലുള്ള അധികാരത്തെയും അനമാനത്തിന്റെ രൂപങ്ങളായി തള്ളിക്കളയുമ്പോൾ, ന്യായ സിദ്ധാന്തം ഈ നാലിനെയും വ്യത്യസ്ത അസ്തിത്വങ്ങളായി വേർതിരിക്കുന്നു: ധാരണ, അനമാനം, താരതമ്യം, വാക്കാലുള്ള അധികാരം. അറിവ് (ജ്ഞാനം) എന്നത് ധാരണ (ഉപലബ്ധി) അല്ലെങ്കിൽ ബോധം (അനുഭാവ) എന്നാണ് നിർവചിച്ചിരിക്കുന്നത്. അറിവ് വിഷയത്തെയും വസ്തുവിനെയും വിശദീകരിക്കുന്നുവെന്നും അവ അടിസ്ഥാനപരമായി അതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണെന്നും അതുവഴി വ്യക്തികൾക്ക് അവരുടെ ധാരണകളും ബാഹ്യലോകവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം മനസ്സിലാക്കാൻ അനുവദിക്കുന്നുവെന്നും ന്യായ വാദിക്കുന്നു. എല്ലാ അറിവും വസ്തുക്കളുടെ വെളിപ്പെടുത്തലോ പ്രകടനമോ ആണ് (അർത്ഥപ്രകാശോ ബുദ്ധിഃ). ഒരു വിളക്ക് അതിന്റെ മുമ്പിൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന മൂർത്ത വസ്തുക്കളെ എങ്ങനെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നുവോ അതുപോലെ, അറിവ് അതിന് മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന എല്ലാ അസ്തിത്വങ്ങളെയും അനാവരണം ചെയ്യുന്നു. അറിവ് സാധുവാകാനോ അസാധുവാകാനോ കഴിയും. സാധുവായ അറിവ് (പ്രമ) എന്നത് ഒരു വസ്തുവിന്റെ കൃത്യമായ ഗ്രാഹ്യമായി നിർവചിക്കപ്പെടുന്നു (യഥാർത്ഥമാനു- ഭവഃ). ഒരു വസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥ രൂപത്തിൽ അതിന്റെ പ്രതിനിധാനമാണിത്. ന്യായം ബന്ധ സിദ്ധാന്തത്തെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നു. അറിവ് സാധുവാകണമെങ്കിൽ, അത് യാഥാർത്ഥ്യവുമായി പൊരുത്തപ്പെടണം. സാധുവായ അറിവ് നാല് നിയമാനുസൃത അറിവ് മാർഗങ്ങളിലൂടെയാണ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നത്: ധാരണ, അനമാനം, താരതമ്യം, സാക്ഷ്യം. അസാധുവായ അറിവിൽ ഓർമ്മ (സ്മൃതി), സംശയം (സംശയം), തെറ്റ് (വിപര്യയം), സാങ്കല്പിക യുക്തി (തർക്ക) എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഓർമ്മ അസാധുവാണ്, കാരണം അത് അവതരണപരമായ അറിവിനേക്കാൾ പ്രതിനിധാനപരമായ അറിവാണ്. ഓർമ്മയുടെ ലക്ഷ്യം ആത്മാവിന് ഉടനടി പ്രാപ്യമല്ല, മറിച്ച് പരോക്ഷമായി മാത്രമേ ഓർമ്മിക്കപ്പെടുകയുള്ളൂ. സംശയം ചിന്തയിലെ സംശയത്തെയാണ്. തെറ്റിദ്ധാരണയിൽ നിന്നാണ് പിശക് ഉണ്ടാകുന്നത്, കാരണം അത് യഥാർത്ഥ ഇനവുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നില്ല. സാങ്കല്പിക യുക്തി യഥാർത്ഥ അറിവിനെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നില്ല. "തീ ഇല്ലെങ്കിൽ പുക ഉണ്ടാകില്ല" എന്ന വാദം അത് ഉന്നയിക്കുന്നു. ഒരു കയറിനെ അങ്ങനെ തിരിച്ചറിയുന്നത് കൃത്യമായ ധാരണയെ പ്രകടമാക്കുന്നു. അത് ഒരു കയറാണോ അതോ പാമ്പാണോ എന്ന് നിങ്ങൾക്ക് ഉറപ്പില്ലെങ്കിൽ, നിങ്ങൾക്ക്

സംശയങ്ങൾ മനസ്സിൽ സൂക്ഷിക്കുക. നിരീക്ഷിച്ച കയർ ഓർമ്മയുണ്ടെങ്കിൽ, നിങ്ങൾക്ക് ഓർമ്മശക്തി ഉണ്ടായിരിക്കും. കയറിനെ ഒരു പാമ്പുമായി കൂട്ടിക്കഴയുന്നത് ഒരു തെറ്റാണ്.

ആത്മാവില്ലാത്ത വസ്തുക്കളുമായുള്ള പ്രതിപ്രവർത്തനത്തിലൂടെയാണ് ആത്മാവിൽ അറിവ് ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. ആത്മാവിന്റെ ഈ സ്വഭാവം ആകസ്മികമാണ്, അതുമായി ഇടപഴകുന്ന വസ്തുവിലൂടെയാണ് ഇത് ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. തലമുറയ്ക്കുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ ശക്തമാണെങ്കിൽ, അറിവ് നിയമാനുസൃതമാണ്, അവ കുറവാണെങ്കിൽ, അറിവ് അസാധുവാണ്. സാധാരണ കാര്യങ്ങളുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ ഒരു ശംഖിനെ വെളുത്തതായി കാണുന്നു, അതേസമയം മഞ്ഞപ്പിത്തം ബാധിച്ച ഒരു മനുഷ്യൻ അതിനെ മഞ്ഞയായി കാണുന്നു. സത്യത്തിന്റെ സാരാംശം വസ്തുവുമായുള്ള അതിന്റെ പൊരുത്തക്കേടിലാണ്. അറിവ് അതിന്റെ വസ്തുവുമായി യോജിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അത് നിയമാനുസൃതമാണ്, അങ്ങനെയല്ലെങ്കിൽ, അത് അസാധുവാണ്. സാധുവായ അറിവ് അതിന്റെ വസ്തുവുമായി (യഥാർത്ഥവും അവിസംവാദിയും) യോജിക്കുകയും ഫലപ്രദമായ പ്രവർത്തനത്തെ സുഗമമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു (പ്രവൃത്തിസാമർത്ഥ്യം). തെറ്റായ അറിവ് അതിന്റെ വസ്തുവുമായി യോജിക്കുന്നില്ല, അതിന്റെ ഫലമായി പരാജയവും നിരാശയും ഉണ്ടാകുന്നു (പ്രവൃത്തിവിസംവാദം). തീ കത്തുകയും, പാകം ചെയ്യുകയും, പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും വേണം. അത് ജ്വലിപ്പിക്കാൻ പരാജയപ്പെട്ടാൽ, അത് ഒരു തീയല്ല. അറിവ് അടിസ്ഥാനപരമായി വസ്തുക്കളുടെ ഒരു പ്രകടനമാണ്. അതിന്റെ സാധുതയോ അസാധുതയോ അന്വേഷിക്കുന്നത് അതിന്റെ ലക്ഷ്യവുമായുള്ള അതിന്റെ വിന്യാസത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു തുടർന്നുള്ള കാര്യമാണ്. സത്യവും അസത്യവും അറിവിന്റെ ബാഹ്യ ഗുണങ്ങളാണ്. അവ പിന്നീടുള്ള ധാരണയിലൂടെയാണ് മനസ്സിലാക്കപ്പെടുന്നത്. അറിവ് ഇതിനകം പ്രകടമായതിനുശേഷം മാത്രമേ അവ ഉയർന്നുവരികയും മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. അവ അന്തർലീനമോ സ്വയം പ്രകടമോ അല്ല. അറിവിന്റെ സാധുതയും അസാധുതയും അറിവിന്റെ സമ്പാദനത്തെത്തുടർന്ന് ഉയർന്നുവരുന്നു (ഉത്പത്തൗ പരതഃ പ്രാമാണീയം), അറിവിന്റെ

ആവിർഭാവത്തിനും അവയുടെ സംഭവത്തിനും ശേഷമാണ് അവ തിരിച്ചറിയപ്പെടുന്നത് (ജ്ഞപ്ത പരതഃ പ്രാമാണീയം). കത്തിടപാടുകൾ സത്തയെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു, അതേസമയം വിജയകരമായ പ്രവൃത്തി സത്യത്തിന്റെ മാനദണ്ഡമായി വർത്തിക്കുന്നു, യാഥാർത്ഥ്യവുമായി പൊരുത്തപ്പെടുകയും പ്രായോഗികമായി ഫലപ്രദമായ ഫലങ്ങളിലേക്ക് നയിക്കുകയും ചെയ്താൽ വിശ്വാസം സത്യമാണെന്ന് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അതിനാൽ, പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണയിൽ യാഥാർത്ഥ്യബോധമുള്ളതും സത്യത്തിനായുള്ള മാനദണ്ഡങ്ങളിൽ പ്രായോഗികവുമാണ് ന്യായം അറിവ്. ധാരണ, അനമാനം, താരതമ്യം അല്ലെങ്കിൽ സാമ്യം, വാക്കാലുള്ള സാക്ഷ്യം എന്നിവയാണ് സാധുവായ അറിവിന്റെ നാല് തരം.

ധാരണ

"ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ വസ്തുക്കളുമായി ഇടപഴകുന്നതിലൂടെ ഉണ്ടാകുന്ന കൃത്യമായ അറിവ്, നാമകരണമില്ലാതെ, വ്യക്തമായി നിർവചിക്കപ്പെട്ടത്" എന്നാണ് ഗൗതമൻ ഗ്രഹണത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. "ഈ ഗ്രഹണ സങ്കൽപ്പം ദിവ്യവും യോഗപരവുമായ ഗ്രഹണത്തെ ഒഴിവാക്കുന്നു, ഇത് ബാഹ്യ വസ്തുക്കളുമായുള്ള ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ പ്രതിപ്രവർത്തനത്തിലൂടെ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. വിശ്വാസാധിൻ ഗ്രഹണത്തെ നിർവചിക്കുന്നത് 'മറ്റേതെങ്കിലും ജ്ഞാനത്തിന്റെ മധ്യസ്ഥതയിലൂടെ ലഭിക്കാത്ത നേരിട്ടുള്ളതോ തൽക്ഷണമോ ആയ അറിവ്' എന്നാണ്. ഈ ആശയം അനമാനം, താരതമ്യം, സാക്ഷ്യം എന്നിവ ഒഴിവാക്കുമ്പോൾ സാധാരണവും അസാധാരണവുമായ ഗ്രഹണത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഗ്രഹണമെന്നത് അറിവിന്റെ ഒരു രൂപമാണ്, അത് സ്വത്വത്തിന്റെ അന്തർലീനമായ സ്വഭാവമാണ്. പരമ്പരാഗത ഗ്രഹണത്തിൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ, വസ്തുക്കൾ, മനസ്സ്, സ്വയം എന്നിവയുടെ സാന്നിധ്യം അനമാനിക്കുന്നു, അവയുടെ ഇടപെടലുകൾക്കൊപ്പം. സ്വയം മനസ്സുമായും, മനസ്സ് ഇന്ദ്രിയങ്ങളുമായും, ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ വസ്തുക്കളുമായും സംവദിക്കുന്നു. സമ്പർക്കം

ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും വസ്തുക്കൾക്കും ഇടയിലുള്ള ബന്ധം മനസ്സുകൾ ആദ്യം ഇന്ദ്രിയങ്ങളുമായി ഇടപഴകുന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു, അതിനായി സ്വയം മനസ്സുമായി ഇടപഴകേണ്ടതുണ്ട്. അതിനാൽ, ഇന്ദ്രിയ വസ്തുക്കൾ തമ്മിലുള്ള പ്രതിപ്രവർത്തനത്തിന് അന്തർലീനമായി മനസ്സും ഇന്ദ്രിയങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സമ്പർക്കവും അതുപോലെ തന്നെ സ്വയവും മനസ്സും തമ്മിലുള്ള സമ്പർക്കവും ആവശ്യമാണ്. ഗ്രഹണ പ്രക്രിയയ്ക്കും പരിസ്ഥിതിയുമായുള്ള ഇടപെടലിനും അത്യാവശ്യമായ ഗന്ധം, രുചി, നിറം, സ്പർശനം, ശബ്ദം എന്നിവയുടെ സവിശേഷ ഗുണങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ ഉത്ഭവിക്കുന്നത്. ധാരണ ഒരുതരം അറിവാണ്, അത് സ്വത്വത്തിന്റെ അന്തർലീനമായ സ്വഭാവമാണ്. പരമ്പരാഗത ധാരണ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ, വസ്തുക്കൾ, മനസ്സ്, സ്വയം എന്നിവയുടെ സാന്നിധ്യം അവയുടെ ഇടപെടലുകൾക്കൊപ്പം അനമാനിക്കുന്നു. സ്വയം മനസ്സുകളുമായും, മനസ്സ് ഇന്ദ്രിയങ്ങളുമായും, ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ വസ്തുക്കളുമായും ഇടപഴകുന്നു. വസ്തുക്കളുമായുള്ള ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ പ്രതിപ്രവർത്തനം മനസ്സുകൾ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുമായി മുമ്പത്തെ ഇടപെടലിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു, അതനുസരിച്ച് സ്വയം ആദ്യം മനസ്സുമായി ബന്ധപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. അതിനാൽ, ഇന്ദ്രിയ വസ്തുക്കൾ തമ്മിലുള്ള സമ്പർക്കത്തിന് അന്തർലീനമായി മനസ്സും ഇന്ദ്രിയങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ഇടപെടലും അതുപോലെ സ്വയവും മനസ്സും തമ്മിലുള്ള ഇടപെടലും ആവശ്യമാണ്. ഗന്ധം, രുചി, നിറം, സ്പർശനം, ശബ്ദം എന്നിവയ്ക്ക് സവിശേഷമായ ഗുണങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന മൂലകങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ ഉത്ഭവിക്കുന്നത്. മനസ്സ് സ്വത്വത്തിനും ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും ഇടയിലുള്ള ഒരു ഇടനിലക്കാരനായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു, ഇന്ദ്രിയ വിവരങ്ങളുടെ സംസ്കരണത്തിനും വ്യാഖ്യാനത്തിനും വഴിയൊരുക്കി ധാരണകളും അനുഭവങ്ങളും രൂപപ്പെടുത്തുന്നു. ഇന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെയും മനസ്സിലൂടെയും മനസ്സിലാക്കപ്പെടുന്ന ബാഹ്യവസ്തു സ്വത്വത്തിൽ ഒരു സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നു. തൽഫലമായി, സിദ്ധാന്തം പ്രായോഗികമാണ്.

നൈയാധികയിൽ ധാരണയിലെ രണ്ട് ഘട്ടങ്ങൾ ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു. ആദ്യത്തേതിനെ 'അനിശ്ചിതം' അല്ലെങ്കിൽ 'നിർവികല്പ' എന്ന് വിളിക്കുന്നു, അതേസമയം രണ്ടാമത്തേതിനെ 'നിർണീതം' അല്ലെങ്കിൽ 'സവികല്പ' എന്ന് വിളിക്കുന്നു. അവ രണ്ട് വ്യത്യസ്ത ദർശന രൂപങ്ങളെയല്ല, മറിച്ച് ഒരേ സങ്കീർണ്ണമായ ധാരണാ പ്രക്രിയയിലെ പ്രാരംഭ, തുടർന്നുള്ള ഘട്ടങ്ങളെയാണ് പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്. ധാരണയെക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ മുൻ വിവരണത്തിൽ ഗോതമൻ ഈ രണ്ട് തലങ്ങളെയും അംഗീകരിക്കുന്നു. ധാരണ 'ഒരു പേരുമായി ബന്ധമില്ലാത്തതാണ്' (അവ്യപദേശ്യം), ഇത് 'അനിശ്ചിതം' എന്നാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്, കൂടാതെ അത് 'നന്നായി നിർവചിക്കപ്പെട്ടത്' (വ്യവസയാത്മകം), ഇത് 'നിർണീതം' എന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. എല്ലാ ധാരണയും നിർണായകമാണ്, പക്ഷേ അത് എല്ലായ്പ്പോഴും അനിശ്ചിതത്വത്തിന്റെ ഒരു മുൻ ഘട്ടത്താൽ മുനിലായിരിക്കും, ഇത് വ്യക്തമായ ധാരണയിലേക്ക് പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് ഇന്ദ്രിയ വിവരങ്ങളുടെ പ്രാരംഭ ശേഖരണത്തിന് അനുവദിക്കുന്നു. അറിവിനെക്കുറിച്ചുള്ള അവശ്യ തത്വത്തെ നവവ അംഗീകരിക്കുന്നു, അറിവ് ഇന്ദ്രിയത്തെയും ആശയത്തെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നുവെന്ന് കാന്തിന്റെ അതുല്യമായ സംഭാവനയായി ആരോപിക്കപ്പെടുന്നു. "സങ്കൽപ്പങ്ങളില്ലാത്ത ധാരണകൾ അന്ധമാണ്, അതേസമയം ധാരണകളില്ലാത്ത ആശയങ്ങൾ ശൂന്യമാണ്." സംവേദനവും ജ്ഞാനവും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ബഹുമുഖ അനുഭവ പ്രക്രിയയാണ് പെർസെപ്ഷൻ. എല്ലാ ധാരണയും

നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നു, കാരണം അത് പെർസെപ്ഷൻ അറിവ് അല്ലെങ്കിൽ വിധിന്യായമാണ്. സംവേദനം പദാർത്ഥത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു, അതേസമയം ആശയം അറിവിന്റെ ഘടനയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. നഗ്നമായ സംവേദനം അല്ലെങ്കിൽ ലളിതമായ ധാരണ നിർവികല്പ ധാരണയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു, അതേസമയം പെർസെപ്ഷൻ വിധിന്യായം അല്ലെങ്കിൽ ബന്ധ ധാരണ സവികല്പത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു.

ധാരണ. ആദ്യം ഇന്ദ്രിയാനുഭവവും തുടർന്ന് ആശയവൽക്കരണവും തുടർന്ന് വിധിയും ഉണ്ടാകുമെന്ന് വാദിക്കുന്ന മാനസിക പടിക്കെട്ട് സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ തെറ്റിനെ ന്യായ മറികടക്കുന്നു. പെർസെപ്ഷൻ എന്നത് അവതരണത്തിന്റെയും പ്രതിനിധാനത്തിന്റെയും ഒരു ബഹുമുഖ പ്രക്രിയയാണ്, അതിൽ നേരിട്ടുള്ള അവബോധം ബന്ധപരമായ വിധിന്യായത്തിൽ നിന്ന് വ്യക്തമായി വേർതിരിക്കാൻ കഴിയില്ല. അനിശ്ചിതമായ ധാരണ എന്നത് നിശ്ചിത ധാരണ രൂപപ്പെടുന്ന പദാർത്ഥമാണ്, എന്നിരുന്നാലും, അവയെ ആശയപരമായി മാത്രമേ വേർതിരിക്കാൻ കഴിയൂ. യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ വേർതിരിക്കാൻ കഴിയില്ല. നിർവികല്പ ധാരണ എന്നത് വേർതിരിക്കപ്പെടാത്തതും, ബന്ധമില്ലാത്തതും, സ്വാംശീകരണം, വിവേചനം, വിശകലനം, സമന്വയം എന്നിവയില്ലാത്തതുമായ പ്രാരംഭ ധാരണ, ശുദ്ധമായ ബോധം, നേരിട്ടുള്ള ഇന്ദ്രിയാനുഭവം എന്നിവയാണ്. "എന്ത്" എന്ന അവബോധം ഇതുവരെ "എന്ത്" എന്ന അവബോധത്താൽ നിർവചിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്നിരുന്നാലും, 'അത്' 'എന്ത്' എന്നതിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്തതിനാലും, 'പദാർത്ഥം' അതിന്റെ 'ഗുണങ്ങളിൽ' നിന്ന് വേർപെടുത്തി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്തതിനാലും, നമ്മൾ ഉടൻ സവികല്പ ധാരണയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. ഇവിടെ, 'അത്', 'എന്ത്' എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള വെറും അവബോധവും, അവയുടെ 'അസ്വഭാവം' വേർതിരിക്കപ്പെടാത്തതും, ബന്ധമില്ലാത്തതും, നിശ്ചയവും, വ്യക്തമല്ലാത്തതുമായ ഒരു അസ്തിത്വമായി, സ്വാംശീകരണം, വിവേചനം, വിശകലനം, സമന്വയം എന്നിവ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വ്യത്യസ്തവും, ആപേക്ഷികവും, ആശയപരവും, വ്യക്തമായതുമായ അറിവായി പരിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, പകൽ വെളിച്ചത്തിൽ ഒരു രാത്രിയിൽ ഒരു സിനിമാ ഹാളിൽ ഒരു രാത്രിയിൽ പങ്കെടുക്കാൻ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ, ഇരിപ്പിടങ്ങളെയും പ്രേക്ഷകരെയും കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ പ്രാരംഭ കാഴ്ച മറയ്ക്കപ്പെടുന്നു, വസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചുള്ള അവ്യക്തമായ അവബോധം മാത്രമേ അവതരിപ്പിക്കുന്നുള്ളൂ, അത് ക്രമേണ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്നതായിത്തീരുന്നു; ഹാളിലെ വസ്തുക്കളുടെ ഈ അവ്യക്തമായ ധാരണ അനിശ്ചിതമായ ധാരണയെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു, അതേസമയം അവയുടെ തുടർന്നുള്ള വ്യക്തമായ തിരിച്ചറിയിൽ നിശ്ചിത ധാരണയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. ഒരു വസ്തുവിനെ 'അത്' ആയി ലളിതമായി തിരിച്ചറിയുന്നത് അനിശ്ചിതമായ ധാരണയാണ്, എന്നാൽ അതിന്റെ സ്വഭാവസവിശേഷതകൾക്കൊപ്പം അതിന്റെ വ്യതിരിക്തമായ ധാരണയെ നിർദ്ദിഷ്ട ധാരണയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. സന്ധ്യാസമയത്ത്, റോഡിൽ ഒരു രേഖിത വസ്തുവിനെ നാം നിരീക്ഷിക്കുകയും സൂക്ഷ്മപരിശോധനയിൽ അത് ഒരു കയറാണെന്ന് കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു വിദൂര വെളുത്ത വസ്തു അടുത്തുവരുന്നു, അത് ഒരു വെളുത്ത പശുവാണെന്ന് വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. പ്രാരംഭ ഘട്ടം അവ്യക്തമാണ്, തുടർന്നുള്ള ഘട്ടം നിശ്ചിത ധാരണയുടെ സവിശേഷതയാണ്. സമയത്തിനായി ഞങ്ങൾ സമ്മർദ്ദത്തിലായതിനാൽ, പോകുന്നതിനുമുമ്പ് കളി പൂർത്തിയാക്കാൻ ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. വെള്ളം തണുത്തതായിരുന്നോ, കളി ഉന്മേഷദായകമായിരുന്നോ എന്ന് ഉറപ്പില്ല. എന്നിരുന്നാലും, വെള്ളത്തിന്റെ തണുപ്പും കളിയുടെ ഉന്മേഷദായക സ്വഭാവവും ഞങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി. രണ്ട് സംവേദനങ്ങളെയും ഞങ്ങൾ ബന്ധപ്പെടുത്തില്ലെങ്കിലും, വെള്ളവും അതിന്റെ തണുപ്പും ഞങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അനിശ്ചിതമായ ധാരണ ഒരു വസ്തുവിനെ അതിന്റെ അലങ്കാരമില്ലാത്ത അവസ്ഥയിൽ, യാതൊരു സ്വഭാവസവിശേഷതകളുമില്ലാതെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. നിശ്ചിത ധാരണയിൽ, നാം പദാർത്ഥത്തെ അതിന്റെ ഗുണങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നു. അവ്യക്തമായ ധാരണയുടെ സംവേദനം മനുഷാസ്തുപരമാണ്, അതേസമയം അതിന്റെ ധാരണ യുക്തിസഹമാണ്. അതിന്റെ ശുദ്ധമായ രൂപത്തിൽ, വെറും അവബോധം എന്ന നിലയിൽ, നാം ഒരു അനിശ്ചിത സംവേദനം കാണുന്നു; നമ്മൾ അത് അനുഭവിക്കുന്നു, എന്നിരുന്നാലും നമ്മൾ അതിനെ 'നഗ്നമായ അവബോധം' ആയി മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന നിമിഷം, അത് ഗർഭധാരണത്തിലേക്ക് മാറുകയും നിർണ്ണായകമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ, അറിവിന്റെ രൂപങ്ങളായ നമ്മുടെ എല്ലാ ധാരണകളും നിർണ്ണായകമാണ്, അവ ഗുഹണ വിധിന്യായങ്ങളെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നു. അനിശ്ചിതമായ ധാരണയെ ആശയപരമായി മാത്രമേ നിർണ്ണായക ധാരണയിൽ നിന്ന് വേർതിരിച്ചറിയാൻ കഴിയൂ, യാഥാർത്ഥ്യത്തിലല്ല.

പ്രായോഗികമായി, അനിശ്ചിതമായ ധാരണയുടെ നമ്മുടെ അനുഭവങ്ങളെ പലപ്പോഴും നമ്മുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന മുൻകാല അറിവുകളും സാങ്കല്പിക ഘടകങ്ങളും സ്വാധീനിക്കുന്നു എന്നാണ് ഇതിനർത്ഥം. അതിനാൽ, അനിശ്ചിതമായ ധാരണയെ ഇന്ദ്രിയാനുഭവത്തിന്റെ ഒരു മാനസികാവസ്ഥയായി നാം കാണുമ്പോൾ, അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ധാരണ, അനിശ്ചിതമായ ധാരണയായി പോലും, യുക്തിസഹമായ അനുമാനത്തിൽ നിന്നാണ് ഉണ്ടാകുന്നത്. അത് അറിവല്ല, അവബോധം മാത്രമാണെങ്കിലും നമ്മൾ അത് നേരിട്ട് അനുഭവിക്കുന്നു. ഇൻഫ്രാ-റിലേഷണൽ പ്രതിഭാസമായതിനാൽ, തുടർന്നുള്ള വൈജ്ഞാനിക പ്രക്രിയകളുടെ സന്ദർഭമില്ലാതെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയില്ല, അത് അതിനെ അർത്ഥവത്തായ അനുഭവങ്ങളാക്കി മാറ്റുന്നു. ആശയവൽക്കരണം വെറും

ഒരു സംവേദനത്തെ ഒരു ഇന്ദ്രിയ വിധിന്യായമാക്കി മാറ്റുമ്പോൾ, അതിനുശേഷം ജ്ഞാനം അനുമാനിക്കപ്പെടുന്നു.

ഒരു വസ്തുവിനെ അതിന്റെ പേരിൽ തിരിച്ചറിയുമ്പോൾ, അത് ഒരു നിശ്ചിത ധാരണയിലേക്ക് നയിക്കുമെന്ന് വാത്സ്യായനൻ വാദിക്കുന്നു; നേരമെറിച്ച്, അതിന്റെ പേരില്ലാതെ നിരീക്ഷിക്കുമ്പോൾ, അത് അനിശ്ചിതമായ ധാരണയിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. അനിശ്ചിതമായ ധാരണ, ഒരു നാമവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത സ്വതന്ത്രവും അവ്യക്തവുമായ അസ്തിത്വങ്ങളായി പദാർത്ഥം, സവിശേഷതകൾ, പ്രവൃത്തികൾ, അതുപോലെ സാർവത്രികങ്ങൾ എന്നിവയെ തിരിച്ചറിയുന്നുവെന്ന് ജയന്ത ഭട്ട വാദിക്കുന്നു, അതേസമയം നിർവചനമായ ധാരണ ഈ ഘടകങ്ങളെല്ലാം ഒരു നാമവുമായി സംയോജിച്ച് മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഗംഗേശ ഉപാധ്യായ, ഒരു നാമം, വംശം അല്ലെങ്കിൽ വ്യത്യാസം എന്നിവയുമായുള്ള ഏതെങ്കിലും ബന്ധത്തിൽ നിന്ന് മുക്തമായ ഒരു വസ്തുവിന്റെ ബന്ധമില്ലാത്ത തിരിച്ചറിയലായി അനിശ്ചിതമായ ധാരണയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു വസ്തുവിന്റെയും അതിന്റെ ഗുണങ്ങളുടെയും നേരിട്ടുള്ള ധാരണയായി അന്നും ഭട്ട നിർവചിക്കുന്നത്, രണ്ടും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം മനസ്സിലാക്കാതെയാണ്. 'അത്', 'എന്ത്' എന്നിവ വെവ്വേറെ കാണപ്പെടുന്നു, 'എന്ത്' 'അത്' അല്ലെങ്കിൽ ഈ ഗുണങ്ങൾ പദാർത്ഥത്തിൽ അന്തർലീനമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയില്ല. 'അനിശ്ചിതമായ ധാരണ' എന്നത് 'വെറും പരിചയം' എന്നാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്, വിലും ജെയിംസ് ഇതിനെ 'അസംസ്കൃതവും വാചികമല്ലാത്തതുമായ അനുഭവം' എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു, അതേസമയം 'നിർണ്ണായക ധാരണ' എന്നത് ബന്ധപരമായ ധാരണയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ധാരണയെ സാധാരണ (ലൗകിക) അല്ലെങ്കിൽ അസാധാരണമായ (അലൗകിക) എന്ന് തരംതിരിക്കാം. ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ പരമ്പരാഗത രീതിയിൽ വസ്തുക്കളുമായി ഇടപഴകുമ്പോൾ ലൗകിക ധാരണ സംഭവിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രിയങ്ങളും വസ്തുക്കളും തമ്മിലുള്ള പ്രതിപ്രവർത്തനം ഒരു വിചിത്രമായ രീതിയിൽ സംഭവിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അതായത് ഇനങ്ങൾ സാധാരണയായി ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് പ്രാപ്യമല്ലെങ്കിലും അസാധാരണമായ ഒരു ചാനലിലൂടെ കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ, നമുക്ക് അലൗകിക ധാരണ അനുഭവപ്പെടുന്നു. ധാരണയെ രണ്ട് തരങ്ങളായി തിരിച്ചറിക്കുന്നു: ആന്തരിക (മനസ്) ഉം ബാഹ്യ (ബാഹ്യ). ആന്തരിക അവയവമെന്ന നിലയിൽ മനസ്സ് (മനസ്), അറിവ്, വികാരം, ഇച്ഛാശക്തി, ആഗ്രഹം, വേദന, ആനന്ദം, വെറുപ്പ് തുടങ്ങിയ മാനസികാവസ്ഥകളിലും പ്രക്രിയകളിലും ഏർപ്പെടുന്നു. അഞ്ച് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ ബാഹ്യ വസ്തുക്കളുമായി ഇടപഴകുമ്പോൾ ബാഹ്യ ധാരണ സംഭവിക്കുന്നു. അഞ്ച് തരം ഉണ്ട്: ദൃശ്യം, ശ്രവണ, സ്പർശനം, രുചി, പ്രാണശക്തി, ഇവ യഥാക്രമം കാഴ്ച, ശബ്ദം, സ്പർശനം, രുചി, ഗന്ധം എന്നീ ഇന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെ ബാഹ്യവസ്തുക്കളുമായി പ്രതിപ്രവർത്തിക്കുന്നതിലൂടെ ഉളവാക്കപ്പെടുന്നു. ബാഹ്യ ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ ഭൂമി, ജലം, അഗ്നി, വായു, ആകാശം എന്നീ ഭൗതിക ഘടകങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു, അതിനാൽ ഓരോന്നും പ്രത്യേക ഗുണം മനസ്സിലാക്കുന്നു.

അതിന്റെ അനുബന്ധ മൂലകത്തിന്റെ. തൽഫലമായി, പ്രാണേന്ദ്രിയ അവയവം ഭൗമ ആറ്റങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുകയും ഭൂമിയുടെ വ്യതിരിക്തമായ ഗുണത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ഗന്ധങ്ങൾ കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

അസാധാരണമായ ധാരണയെ മൂന്ന് തരങ്ങളായി തിരിച്ചറിക്കുന്നു: സാമന്യലക്ഷണം, ജ്ഞാനലക്ഷണം, യോഗജ. സാമന്യലക്ഷണ ധാരണ എന്നത് സാർവത്രികങ്ങളെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ന്യായം വാദിക്കുന്നത് സാർവത്രികങ്ങൾ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗമാണ് എന്നാണ്. അവയിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന വ്യത്യസ്തമായ സാർവത്രികത കാരണം അവ വിവിധ വിഭാഗങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രത്യേകതകളിലാണ് വസിക്കുന്നത്. ആ വിഭാഗത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ വസിക്കുന്ന അന്തർലീനമായ ഗുണങ്ങൾ കാരണം ഒരു വ്യക്തിയെ ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നതായി തരംതിരിക്കുന്നു. തൽഫലമായി, ഒരു പശുവിനെ അതിനുള്ളിലെ സാർവത്രിക പശുത്വം എന്ന അന്തർലീനമായ ഗുണം കാരണം പശുവായി തരംതിരിക്കുന്നു. സാധാരണയായി, നമ്മൾ പ്രത്യേകതകളെ മാത്രമേ തിരിച്ചറിയുന്നുള്ളൂ, സാമാന്യതകളെയല്ല. പ്രത്യേക പശുക്കളെ നമ്മൾ തിരിച്ചറിയുന്നു, പക്ഷേ ഒരു 'സാർവത്രിക പശു' നമുക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല. അങ്ങനെ, സാർവത്രികങ്ങൾ അസാധാരണമായ രീതിയിൽ അനുഭവപ്പെടുന്നുവെന്ന് ന്യായം വാദിക്കുന്നു. ഒരു പ്രത്യേക പശുവിനെ നിരീക്ഷിക്കുമ്പോൾ, അതിനുള്ളിലെ അന്തർലീനമായ 'സാർവത്രിക പശുത്വം' നമ്മൾ ആദ്യം തിരിച്ചറിയുന്നു. രണ്ടാമത്തെ തരം അസാധാരണ ധാരണയെ ജ്ഞാനലക്ഷണ ധാരണ എന്ന് വിളിക്കുന്നു. ഇത് സഹവാസത്തിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ സങ്കീർണ്ണമായ ധാരണയാണ്. ഇടയ്ക്കിടെ, വ്യത്യസ്തമായ സംവേദനങ്ങൾ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, ഇത് ഒരു ഏകീകൃത ധാരണയിലേക്ക് നയിക്കുന്നു, ഇത് ഒരു അനുഭവത്തെയോ ആശയത്തെയോ കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമായ ധാരണയിലേക്ക് നയിച്ചേക്കാം. ഒരു വസ്തുവിനെ ഒരു ഇന്ദ്രിയം നേരിട്ട് കാണുന്നില്ല; മറിച്ച്, മുൻകാല അറിവിലൂടെ അത് ഓർമ്മയിൽ നിന്ന് തിരിച്ചറിയപ്പെടുകയും പ്രതിനിധാനം വഴി മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, ഞാൻ ദൂരെ നിന്ന് ഒരു വിരിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന റോസാപ്പൂവിനെ നിരീക്ഷിക്കുകയും, 'ഞാൻ ഒരു സുഗന്ധമുള്ള റോസാപ്പൂവിനെ കാണുന്നു' എന്ന് പറയുകയും

ചെയ്യുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, സുഗന്ധം എങ്ങനെ നിലനിൽക്കും? അത് ഗന്ധത്തിലൂടെ മാത്രമേ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയൂ. പ്രാണേന്ദ്രിയത്തിലൂടെ സുഗന്ധം കണ്ടെത്താനാകും, അതേസമയം ദൃശ്യേന്ദ്രിയം നിറഞ്ഞ മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ പരിമിതപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. റോസാപ്പൂവിന്റെ ദൃശ്യ ധാരണ പ്രാണേന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെ മുമ്പ് അനുഭവിച്ച അനുബന്ധ ഓർമ്മപ്പെടുത്തലിലൂടെ അതിന്റെ സുഗന്ധത്തിന്റെ ഓർമ്മയെ ഉണർത്തുന്നു. കാഴ്ചയിലൂടെ സുഗന്ധമുള്ള റോസാപ്പൂവിന്റെ അനുഭവത്തെ 'ജ്ഞാനലക്ഷണ ധാരണ' അല്ലെങ്കിൽ മുൻകാല അറിവിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള വസ്തുവിന്റെ ഓർമ്മ (ജ്ഞാനം) എന്ന് വിളിക്കുന്നു. 'ചന്ദനക്ഷണം സുഗന്ധമുള്ളതായി തോന്നുന്നു', 'ഐസ് തണുത്തതായി തോന്നുന്നു', 'കല്ല് ഉറച്ചതായി തോന്നുന്നു', 'ചായ ആവി പറക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു' തുടങ്ങിയവയാണ് മറ്റ് ഉദാഹരണങ്ങൾ. 'അന്യഥാഖ്യാതി' എന്നറിയപ്പെടുന്ന ന്യായ സിദ്ധാന്തം ഈ തരത്തിലുള്ള ധാരണയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്. ഒരു കയറിനെ ഒരു പാമ്പുമായി ആശയക്കുഴപ്പത്തിലാക്കുമ്പോൾ, മുമ്പ് കണ്ട പാമ്പിന്റെ ആശയം ഈ ശ്രദ്ധേയമായ ജ്ഞാനലക്ഷണ ധാരണയിലൂടെ ഓർമ്മിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ഇന്ദ്രിയം ഉടനടി മനസ്സിലാക്കുന്ന വസ്തുവുമായി (അതായത്, കയർ) സംയോജിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു ക്ഷണം വെള്ളിയാണെന്ന് തെറ്റായി തിരിച്ചറിയുമ്പോൾ, മുമ്പ് ഒരു കടയിലോ (ആപനസ്ഥയിലോ) മറ്റൊരിക്കലെയെങ്കിലുമോ കണ്ടുമുട്ടിയ വെള്ളിയുടെ ഓർമ്മ ജ്ഞാനലക്ഷണ ധാരണയിലൂടെ വീണ്ടും സജീവമാക്കുകയും ഇന്ദ്രിയത്തിന് നേരിട്ട് ലഭിക്കുന്ന ഇനവുമായി (അതായത്, കവചം) സംയോജിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കഴിഞ്ഞ മുദ്ര നമ്മുടെ ബോധത്തിലുള്ള വസ്തുവിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അവതരിപ്പിച്ചതും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതുമായ വസ്തുക്കളുടെ തെറ്റായ സംശ്ലേഷണത്തിൽ നിന്നാണ് പിശക് ഉണ്ടാകുന്നത്. ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്ന വസ്തുവിനെ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതായി തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നു. 'അന്യത്' എന്ന പദം 'മറ്റൊരിടത്ത്' എന്നും 'മറ്റൊരിടത്ത്' എന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്നു, കൂടാതെ രണ്ട് അർത്ഥങ്ങളും തെറ്റായ ഒരു ധാരണയിൽ പ്രകടമാകുന്നു. പ്രദർശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന വസ്തുവിനെ വ്യത്യസ്തമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു, അതേസമയം പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന വസ്തു മറ്റൊരു സ്ഥലത്താണ് നിലനിൽക്കുന്നത്. കക്ക, വെള്ളി, കയർ, പാമ്പ് എന്നിവയെല്ലാം സ്വതന്ത്രമായി നിലനിൽക്കുന്നു; അവയുടെ സംയോജനം വെറും ഒരു മിഥ്യ മാത്രമാണ്. കക്ക, കയർ എന്നിവയെ 'ഇത്' എന്ന് വ്യക്തമായി തിരിച്ചറിയുന്നു (നമ്മൾ 'ഇത് വെള്ളിയാണ്' അല്ലെങ്കിൽ 'ഇത് ഒരു പാമ്പാണ്' എന്ന് നമ്മൾ പറയുമ്പോൾ), അതേസമയം വെള്ളിയും പാമ്പും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു മണ്ഡലത്തിലാണ് വസിക്കുന്നത്, ജ്ഞാനലക്ഷണ ധാരണയിലൂടെ ഓർമ്മിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. മൂന്നാമത്തെ തരത്തിലുള്ള അസാധാരണമായ ധാരണയെ 'യോഗജ ധാരണ' എന്ന് വിളിക്കുന്നു. ധ്യാനത്തിന്റെ ശക്തിയിലൂടെ യോഗികൾ എല്ലാ വസ്തുക്കളെയും - ഭൂതകാലം, വർത്തമാനം, ഭാവി എന്നിവയെക്കുറിച്ചും - അവബോധജന്യവും ഉടനടിയുള്ളതുമായ ധാരണ നേടുന്നു. ഇത് ജൈനരുടെ കേവലജ്ഞാനം, ബുദ്ധമതക്കാരുടെ ബോധി, സാർത്ഥ്വ്യയോഗത്തിലെ കൈവല്യം, വേദാന്തികളുടെ അപരോക്ഷാനുഭൂതി എന്നിവയോട് സാമ്യമുള്ളതാണ്. ഇത് സഹജമായ, അതിരുകളടങ്ങാത്ത ബന്ധങ്ങളുടെ ചലനാത്മകതയ്ക്ക് അതീതവുമാണ്.

നിഗമനം

രണ്ടാമത്തെ തരം അറിവ് അനുഭവമാണ്, അത് അനുമാനമോ ബന്ധപരമോ ആണ്, അതിന്റെ രീതിയെ അനുമാനം അല്ലെങ്കിൽ അനുമാനം എന്ന് വിളിക്കുന്നു. മറ്റൊരു അറിവിനെ മുൻനിർത്തിയുള്ള ഒരു അറിവായി ഇതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. ഇത് മധ്യസ്ഥവും പരോക്ഷവുമാണ്, ഒരു 'അടയാളം' വഴി, 'മധ്യപദം' (ലിംഗം അല്ലെങ്കിൽ ഹേതു) ഉടലെടുക്കുന്നു, അത് അനിവാര്യമായും 'പ്രധാന പദം' (സാധ്യ) യുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മറ്റ് അറിവുകൾക്ക് ശേഷം (അനു) ഉയർന്നുവരുന്ന അറിവ് (മന) ആണ്. മാറ്റമില്ലാത്ത പൊരുത്തം (വ്യാപ്തി) അനുമാനത്തിന്റെ സത്തയാണ്. ചെറിയ പദത്തിനുള്ളിൽ മധ്യപദം ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതിനെ 'പക്ഷധർമ്മത' എന്ന് വിളിക്കുന്നു. മധ്യപദത്തെ പ്രധാന വാക്യവുമായി സ്ഥിരമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതിനെ 'വ്യാപ്തി' എന്ന് വിളിക്കുന്നു. വ്യപ്തി നിർവചിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ പക്ഷധർമ്മത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണയെ പരമർഷം എന്ന് വിളിക്കുന്നു. അനുമാനത്തെ പരമാർഷത്തിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ അറിവായി വിവരിക്കുന്നു, അതായത് മൈനറിൽ (പക്ഷ-ധർമ്മത) നിലനിൽക്കുന്ന ഇടനിലക്കാരുടെ വഴി മൈനറിൽ മേജറിനെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധം, മേജറുമായി (വ്യാപ്തി) സ്ഥിരമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അരിസ്റ്റോട്ടലിയൻ സിലോജിസത്തിന് സമാനമായി, ഇന്ത്യൻ അനുമാനത്തിന് മൂന്ന് പദങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്നു. മേജർ, മൈനർ, മിഡിൽ എന്നിവയെ യഥാക്രമം 'സാധ്യ', 'പക്ഷ', 'ലിംഗ' അല്ലെങ്കിൽ 'ഹേതു' എന്നിങ്ങനെ വിളിക്കുന്നു. പുക സ്ഥിരമായി തീയുമായി (വ്യാപ്തി) ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, ഒരു കുന്നിലെ പുക നിരീക്ഷിക്കുമ്പോൾ, ആ സ്ഥലത്ത് തീയുടെ സാന്നിധ്യം നാം അനുമാനിക്കുന്നു. കന്ന് മൈനർ

പദമാണ്; തീ മേജർ വാക്യത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു; പുക മധ്യപദമായി വർത്തിക്കുന്നു. കുന്നിലെ പുകയുടെ നിരീക്ഷണത്തെയും പുക തീയുടെ അസ്തിത്വത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു എന്ന തത്വത്തെയും അടിസ്ഥാനമാക്കി, കുന്നിൽ തീ ഉണ്ടെന്ന് നാം അനുമാനിക്കുന്നു. ഇത് അനുമാനത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഇന്ത്യൻ യൂണി റിഡക്ഷനും ഇൻഡക്ഷനും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുന്നില്ല. അനുമാനം ഒരു ബഹുഭാവ പദമാണ്.

രണ്ട് ഘടകങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രക്രിയ. യൂണിയെക്കുറിച്ചുള്ള വാചിക വിക്ഷണത്തെ ഇന്ത്യൻ യൂണിയും നിരാകരിക്കുന്നു. അത് കേവലം അതിന്റെ പ്രകടനങ്ങളെക്കാൾ അറിവിനെ അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ പരിശോധിക്കുന്നു. ഔപചാരികവും ഭൗതികവുമായ യൂണി ഇവിടെ സംയോജിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. വാചിക രൂപം അനുമാനത്തിന്റെ ഒരു അവശ്യ ഘടകമല്ല. അനുമാനത്തെ സ്വാർത്ഥം (സ്വന്തം) പരാർത്ഥം (മറ്റുള്ളവർക്കായി) എന്നിങ്ങനെ തരംതിരിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് ഇത് വ്യക്തമാണ്. ആദ്യത്തേതിൽ, അനുമാനത്തിന്റെ വിവിധ ഘടകങ്ങളുടെ ഔപചാരിക വിശദീകരണം ആവശ്യമില്ല. ഇത് ഒരു മനുഷ്യാസ്ത്ര പ്രക്രിയയാണ്. ഒരു സിലോജിസമായ പരാർത്ഥം, മറ്റുള്ളവരെ ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ മാത്രമായി ഭാഷയിൽ ആവിഷ്കരിക്കണം. ന്യായ സിലോജിസത്തിൽ അഞ്ച് ഘടകങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പ്രാരംഭ പദത്തെ 'പ്രതിജ്ഞ' അല്ലെങ്കിൽ 'നിർദ്ദേശം' എന്ന് വിളിക്കുന്നു. തെളിവ് ആവശ്യമുള്ള യൂണിപരമായ നിർദ്ദേശമാണിത്. രണ്ടാമത്തേത് ഹേതു, അല്ലെങ്കിൽ 'യൂണി' ആണ്, ഇത് നിർദ്ദേശത്തിന്റെ സ്ഥാപനത്തിനുള്ള യൂണിയെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. മൂന്നാമത്തേതിനെ ഉദാഹരണം എന്ന് വിളിക്കുന്നു, ഇത് ഒരു ചിത്രീകരണത്തോടൊപ്പം സാർവത്രികമായ പൊരുത്തക്കേട് നൽകുന്നു. നാലാമത്തേത് ഉപനയമാണ്, ഇത് നിലവിലെ പ്രശ്നത്തിൽ സാർവത്രികമായ പൊരുത്തക്കേടിന്റെ പ്രയോഗത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അഞ്ചാമത്തേത് നിഗമനം, അല്ലെങ്കിൽ മുൻ പ്രസ്താവനകളിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ നിഗമനം. ഇന്ത്യൻ സിലോജിസത്തിന്റെ അഞ്ച് പ്രസ്താവനകളെ 'അംഗങ്ങൾ' അല്ലെങ്കിൽ 'അവയവകൾ' എന്ന് വിളിക്കുന്നു. ഒരു സ്റ്റാൻഡേർഡ് ന്യായ സിലോജിസം ഇനിപ്പറയുന്ന രീതിയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു:

ഈ കുന്നിൽ അഗ്നി (പ്രതിജ്ഞ) ഉണ്ട്.

(2) പുകയുടെ സാന്നിധ്യം (ഹേതു) കാരണം.

(3) പുകയുള്ളിടത്തെല്ലാം തീയുണ്ട്; ഉദാഹരണത്തിന്, ഒരു അടുപ്പ് (ഉദാഹരണം). ഈ കണ് തീയുമായി (ഉപനയ)

ബന്ധപ്പെട്ട പുക പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു.

തൽഫലമായി, ഈ കുന്നിന് അഗ്നി (നിഗമനം) ഉണ്ട്.

മൂന്ന് നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അരിസ്റ്റോട്ടിലിയൻ സിലോജിസവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, ന്യായ സിലോജിസം ആദ്യത്തെ വ്യക്തിയുടെ ബാർബറ (AAA) മാനസികാവസ്ഥയുമായി യോജിക്കുന്നു, ഇത് ഏറ്റവും ശക്തമായ വ്യക്തിയുടെ ഏറ്റവും ശക്തമായ മാനസികാവസ്ഥയായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നു. ന്യായ സിലോജിസത്തിൽ അഞ്ച് പ്രസ്താവനകളും അരിസ്റ്റോട്ടിലിയൻ സിലോജിസത്തിൽ മൂന്ന് പ്രസ്താവനകളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, രണ്ടും മൂന്ന് പദങ്ങൾ മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കുന്നുള്ളൂ: സാധ്യ (പ്രധാന), പക്ഷ (ചെറിയ), ഹേതു (മധ്യം). അഞ്ച് നിർദ്ദേശങ്ങളിൽ, രണ്ടെണ്ണം അമിതമായി കാണപ്പെടുന്നു, ഇത് അടിസ്ഥാനപരമായി സമാനമായതിനാൽ ആദ്യ രണ്ടെണ്ണമോ അവസാന രണ്ടെണ്ണമോ ഒഴിവാക്കാൻ ഞങ്ങളെ അനുവദിക്കുന്നു. ആദ്യത്തേത് അഞ്ചാമത്തേതുമായി യോജിക്കുന്നു, രണ്ടാമത്തേത് നാലാമത്തേതുമായി യോജിക്കുന്നു. അവസാനത്തെ രണ്ടെണ്ണം ഒഴിവാക്കിയാൽ, ആദ്യത്തെ മൂന്ന് നിർദ്ദേശങ്ങൾ യഥാക്രമം ഉപസംഹാരം, ചെറിയ പ്രമേയം, പ്രധാന പ്രമേയം എന്നിവയുമായി യോജിക്കുന്നു. ആദ്യ രണ്ടെണ്ണം നമ്മൾ ഒഴിവാക്കിയാൽ, അവസാനത്തെ മൂന്ന് പ്രസ്താവനകൾ അരിസ്റ്റോട്ടിലിയൻ സിലോജിസത്തിന്റെ പ്രധാന പ്രമേയം, ചെറിയ പ്രമേയം, ഉപസംഹാരം എന്നിവയുമായി യോജിക്കുന്നു. തൽഫലമായി, നമ്മൾ

ന്യായ സിലോജിസത്തിന്റെ ആദ്യ രണ്ട് ഘടകങ്ങൾ ഒഴിവാക്കി, അവസാനത്തെ രണ്ടിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നവ

ഒഴിവാക്കിയാൽ, അത് അരിസ്റ്റോട്ടിലിയൻ സിലോജിസവുമായി സാമ്യമുള്ളതായി നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയും. ആദ്യ ചിത്രം: (1) പുകയുള്ള എല്ലാ വസ്തുക്കൾക്കും തീയുണ്ട് (പ്രധാന ആശയം).

(2) ഈ കുന്നിന് പുകയുണ്ട് (ചെറിയ സ്ഥലം).

(3) അതുകൊണ്ട് ഈ കുന്നിന് തീയുണ്ട് (ഉപസംഹാരം).

അരിസ്റ്റോട്ടിലിയൻ സിലോജിസത്തെ ന്യായ രൂപത്തിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കാം: (1) സോക്രട്ടീസ്

മർത്യനാണ് (പ്രതിജ്ഞ).

(2) കാരണം അവൻ ഒരു മനുഷ്യനാണ് (ഹേതു).

(3) മനുഷ്യനായിരിക്കുന്നവൻ മർത്യനാണ്, ഉദാഹരണത്തിന്, പൈതഗോറസ് (ഉദാഹരണം).

(4) സോക്രട്ടീസ് എപ്പോഴും മർത്യനായ (ഉപനായ) ഒരു മനുഷ്യനാണ്.

(5) അതുകൊണ്ട് സോക്രട്ടീസ് മർത്യനാണ് (നിഗമനം).

എന്നിരുന്നാലും, ന്യായ, അരിസ്റ്റോട്ടിലിയൻ സിലോജിസങ്ങൾക്കിടയിൽ, ഓരോന്നിലെയും നിർദ്ദേശങ്ങളുടെ എണ്ണത്തിലെ സാങ്കല്പിക വ്യതിയാനത്തിനപ്പുറം, വ്യത്യസ്തമായ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. അരിസ്റ്റോട്ടിലിയൻ സിലോജിസം ഡിഡക്റ്റീവ്, ഫോർമൽ പദങ്ങൾ മാത്രമാണ്, അതേസമയം ന്യായ സിലോജിസം ഡിഡക്റ്റീവ് ഇൻഡക്റ്റീവ്, ഫോർമൽ-മെറ്റീരിയൽ എന്നിവയാണ്. ന്യായ ഉചിതമായി ഡിഡക്ഷനെയും ഇൻഡക്ഷനെയും ആന്തരികമായി ബന്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു, ഒരേ പ്രക്രിയയുടെ രണ്ട് വശങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു - പാശ്ചാത്യ യൂക്ലിഡിൽ ഇപ്പോൾ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട ഒരു ധാരണ. ന്യായ പ്രകാരം, അനുമാനം സാർവത്രികത്തിൽ നിന്ന് പ്രത്യേകത്തിലേക്കോ തിരിച്ചും ഉരുത്തിരിഞ്ഞതല്ല, മറിച്ച് സാർവത്രികം വഴി നിർദ്ദിഷ്ടത്തിൽ നിന്ന് പ്രത്യേകത്തിലേക്കോ ഉരുത്തിരിഞ്ഞതാണ്. ന്യായ സിലോജിസത്തിന്റെ ഒരു വ്യതിരിക്തമായ സ്വഭാവത്തെ ഈ ഉദാഹരണം ഉദാഹരണമാക്കുന്നു, സാർവത്രിക പ്രധാന പ്രമേയം കാര്യകാരണ നിയമത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ യഥാർത്ഥ ഇൻഡക്ഷനിൽ നിന്നാണ് ഉണ്ടാകുന്നതെന്നും ഇൻഡക്ഷനും ഡിഡക്ഷനും അന്തർലീനമായി പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും തെളിയിക്കുന്നു. അരിസ്റ്റോട്ടിലിയൻ സിലോജിസത്തിൽ, പ്രധാന, ചെറിയ പദങ്ങൾ പരിസരത്ത് വ്യത്യസ്തമാണ്; എന്നിരുന്നാലും, അവ മധ്യപദത്താൽ ബന്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. നേരെമറിച്ച്, ന്യായ സിലോജിസത്തിൽ, മൂന്ന് ഘടകങ്ങളും ഉപനയത്തിനുള്ളിൽ സംയോജിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അരിസ്റ്റോട്ടിലിയൻ സിലോജിസം പ്രാഥമികമായി വാക്കാലുള്ളതാണെങ്കിലും, വാക്കാലുള്ള ആവിഷ്കാരം അനുമാനത്തിന്റെ സത്തയല്ലെന്നും മറ്റുള്ളവരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നതിന് മാത്രമാണെന്നും ന്യായ സമ്മതിക്കുന്നു. രണ്ട് വിക്ഷണകോണുകൾക്കിടയിൽ വ്യത്യസ്തമായ അടിസ്ഥാന അസമത്വങ്ങളുണ്ട്. രണ്ടും തമ്മിലുള്ള സമാനതകൾക്ക് ചിന്തയുടെ സമാന്തര പരിണാമമാണ് കാരണമെന്ന് ഞങ്ങൾ കൂടുതൽ ന്യായമായി ആരോപിക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻ യൂക്ലിഡ് ജൈവികമായി വികസിച്ചിരിക്കുന്നു.

മധ്യപദത്തിന് അഞ്ച് സ്വഭാവസവിശേഷതകൾ ഉണ്ട്:

(1) അത് ചെറിയ പദത്തിൽ (പക്ഷധർമ്മം) ഉണ്ടായിരിക്കണം; ഉദാഹരണത്തിന്, കുന്നിൽ പുക ഉണ്ടായിരിക്കണം.

(2) പ്രധാന പദം ഉള്ള എല്ലാ പോസിറ്റീവ് സന്ദർഭങ്ങളിലും അത് ഉണ്ടായിരിക്കണം; ഉദാഹരണത്തിന്, തീ നിലനിൽക്കുന്ന അടുക്കളയിൽ പുക ഉണ്ടായിരിക്കണം (സപക്ഷസത്വ).

(3) മേജർ പദം ഇല്ലാത്ത എല്ലാ നെഗറ്റീവ് സന്ദർഭങ്ങളിലും അത് ഇല്ലാതിരിക്കണം; ഉദാഹരണത്തിന്, തീ ഇല്ലാത്ത തടാകത്തിൽ പുക ഇല്ലാതിരിക്കണം (വിപക്ഷസത്വം).

(4) അത് ചെറിയ പദവുമായി പൊരുത്തപ്പെടാത്തതായിരിക്കണം; ഉദാഹരണത്തിന്, അത് തീയുടെ (അഭിത) തണുപ്പ് തെളിയിക്കരുത്.

(5) പരസ്പരവിരുദ്ധമായ ഒരു നിഗമനത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്ന പരസ്പരവിരുദ്ധമായ കാരണങ്ങളുടെ അഭാവത്താൽ അത് യോഗ്യത നേടണം; ഉദാഹരണത്തിന്, 'ശബ്ദത്തിന്റെ നിത്യത' (അവിരുദ്ധം) തെളിയിക്കാൻ 'കാരണമായിരിക്കുന്ന വസ്തുത' ഉപയോഗിക്കരുത്.

അനുമാനത്തെ സാധാരണയായി രണ്ട് തരങ്ങളായി തരംതിരിക്കുന്നു: സ്വാർത്ഥം, പരാർത്ഥം, ഇവ നമ്മൾ മുമ്പ് പരിശോധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗോതമൻ അനുമാനത്തിന്റെ മൂന്ന് വിഭാഗങ്ങളെ നിർവ്വചിക്കുന്നു: പൂർവ്വവത്, ശേഷവത്, സാമന്യതോദ്ദഷ്ട. ആദ്യ രണ്ട് വിഭാഗങ്ങൾ കാര്യകാരണബന്ധത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്, അതേസമയം അവസാനത്തേത് വെറും സഹവർത്തിത്വത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്. ഒരു കാരണം ഒരു ഫലത്തിന്റെ സ്ഥിരവും നിരുപാധികവുമായ മുന്നോടിയാണ്, അതേസമയം ഒരു ഫലം ഒരു കാരണത്തിന്റെ സ്ഥിരവും നിരുപാധികവുമായ ഫലമാണ്. ആകാശത്തിലെ ഇരുണ്ട മേഘങ്ങളുടെ സാന്നിധ്യത്തിൽ നിന്ന് വരാനിരിക്കുന്ന മഴയെ അനുമാനിക്കുന്നത് പോലുള്ള ഒരു ദൃശ്യ കാരണത്തിൽ നിന്ന് നിരീക്ഷിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു ഫലം അനുമാനിക്കുമ്പോഴാണ് പൂർവ്വവത് അനുമാനം സംഭവിക്കുന്നത്. ഒരു ഗ്രഹിച്ച പരിണതഫലത്തിൽ നിന്ന് നിരീക്ഷിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു

കാരണം അനുമാനിക്കുമ്പോൾ, നമ്മൾ ശേഷവത് അനുമാനത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നു; ഉദാഹരണത്തിന്, ഒരു നദിയുടെ വേഗത്തിൽ ഒഴുകുന്ന, ചെളി നിറഞ്ഞ, വെള്ളം നിറഞ്ഞ വെള്ളത്തിൽ നിന്ന് കഴിഞ്ഞ മഴയെ അനുമാനിക്കുന്നു. കാര്യകാരണബന്ധത്തിന് പകരം സഹവർത്തിത്വത്തിന്റെ ക്രമത്തിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ അനുമാനത്തെ 'സാമന്യതോദ്ദൃഷ്ടി' എന്ന് വിളിക്കുന്നു; ഉദാഹരണത്തിന്, ഒരു മൃഗത്തിൽ അതിന്റെ കൊമ്പുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി പിളർന്ന കളമ്പുകളുടെ സാന്നിധ്യം അനുമാനിക്കുന്നത്. ഒരു വ്യാഖ്യാനം അനുസരിച്ച്, ഒരു പൂർവ്വാവത് അനുമാനം രണ്ട് അസ്തിത്വങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സാർവത്രികമായ പൊരുത്തക്കേടിന്റെ മുൻകാല അനുഭവത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു, ഒരു ശേഷവത് അനുമാനത്തെ 'പരിശേഷ' അല്ലെങ്കിൽ ഉന്മൂലനം വഴിയുള്ള അനുമാനം എന്നും, ഒരു സാമന്യതോദ്ദൃഷ്ടിയെ സാമ്യം വഴിയുള്ള അനുമാനം എന്നും നിർവചിച്ചിരിക്കുന്നു.

അനുമാനത്തിന്റെ മറ്റൊരു വർഗ്ഗീകരണത്തിൽ കേവലാൻവായി, കേവല വ്യാതിരേകി, അന്യ വ്യാതിരേകി അനുമാനങ്ങൾ എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്നു. വ്യാപ്തിയുടെ സത്തെയും അത് സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള നിരവധി രീതിശാസ്ത്രങ്ങളെയും അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ് ഇത്. സാർവത്രിക കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങൾ പ്രകടമാക്കുന്ന ഇൻഡക്ഷൻ രീതികളിൽ അന്യ, വ്യാതിരേക, അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടിന്റെയും സംയോജനം എന്നിവ ഉൾപ്പെടാം. ആദ്യത്തേത് മില്ലിന്റെ ഉടമ്പടി രീതിയെക്കുറിച്ചും, രണ്ടാമത്തേത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യത്യാസ രീതിയെക്കുറിച്ചും, മൂന്നാമത്തേത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംയുക്ത ഉടമ്പടി രീതിയെക്കുറിച്ചും, ഇത് പലപ്പോഴും ഇരട്ട ഉടമ്പടി രീതി എന്നറിയപ്പെടുന്നു. മധ്യപദം പ്രധാന പദവുമായി സ്ഥിരമായി പോസിറ്റീവ് ആയി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് കേവലാൻവായി അനുമാനം സംഭവിക്കുന്നത്.

പദം. ആശയങ്ങൾ സാന്നിധ്യത്തിൽ മാത്രമേ യോജിക്കുന്നുള്ളൂ, അഭാവത്തിൽ അവയുടെ യോജിപ്പിന്റെ നെഗറ്റീവ് ഉദാഹരണങ്ങളൊന്നുമില്ല, ഉദാഹരണത്തിന്, എല്ലാ അറിയാവുന്ന വസ്തുക്കളും നാമകരണം ചെയ്യാവുന്നതാണ്;

കലം ഒരു അറിയാവുന്ന വസ്തുവാണ്;

ആ പാത്രം പേരുള്ളതാണ്.

മധ്യപദം മൈൻഡ് പദത്തിന്റെ വ്യത്യാസം ആയിരിക്കുമ്പോഴും അത് എല്ലായ്പ്പോഴും മേജർ പദവുമായി നെഗറ്റീവ് ആയി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോഴും നമുക്ക് കൈവലവ്യതിരിക്ടി അനുമാനം ലഭിക്കുന്നു. പദങ്ങൾ അഭാവത്തിൽ മാത്രമേ യോജിക്കുന്നുള്ളൂ, സാന്നിധ്യത്തിൽ അവയുടെ യോജിപ്പിന്റെ പോസിറ്റീവ് ഉദാഹരണം ഇല്ല, ഉദാഹരണത്തിന്, മറ്റ് മൂലകങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമല്ലാത്തതിന് ഗന്ധമില്ല;

ഭൂമിക്ക് ഗന്ധമുണ്ട്;

ഭൂമി മറ്റ് മൂലകങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്.

മധ്യപദം മേജർ പദവുമായി പോസിറ്റീവായും നെഗറ്റീവായും ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് അന്യവ്യതിരേകി അനുമാനം ലഭിക്കുന്നു. മധ്യപദത്തിനും മേജറിനും ഇടയിലുള്ള വ്യാപതി സാന്നിധ്യത്തിന്റെയും അഭാവത്തിന്റെയും കാര്യത്തിൽ ആണ്. പദങ്ങൾക്കിടയിൽ ഇരട്ട യോജിപ്പുണ്ട് - പോസിറ്റീവ് സന്ദർഭങ്ങളിൽ അവ സാന്നിധ്യത്തിലും നെഗറ്റീവ് സന്ദർഭങ്ങളിൽ അവ അഭാവത്തിലും യോജിക്കുന്നു; ഉദാഹരണത്തിന്,

പുകയുള്ള എല്ലാ വസ്തുക്കൾക്കും തീയുണ്ട്;

ഈ കുന്നിന് പുകയുണ്ട്;

.' ഈ കുന്നിൽ തീയുണ്ട്;

തീയില്ലാത്ത വസ്തുക്കൾക്ക് പുകയില്ല;

ഈ കുന്നിൽ പുകയുണ്ട്, ഈ കുന്ന് തീയില്ലാത്തതല്ല, അതായത്, ഈ കുന്നിൽ തീയുണ്ട്.

ഇന്ത്യൻ യൂണിയിൽ ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണയെ 'ഹെതുകാഷ്' എന്ന് വിളിക്കുന്നു. അതിനർത്ഥം മധ്യപദം ഒരു കാരണമായി തോന്നുമെങ്കിലും അത് സാധുവായ ഒന്നല്ല എന്നാണ്. എല്ലാ തെറ്റിദ്ധാരണകളും ഭൗതിക തെറ്റിദ്ധാരണകളാണ്. ഒരു സാധുവായ മധ്യപദത്തിന്റെ അഞ്ച് സവിശേഷതകൾ നമ്മൾ പരാമർശിച്ചു. ഈ സ്വഭാവസവിശേഷതകൾ ലംഘിക്കുമ്പോൾ, നമുക്ക് തെറ്റിദ്ധാരണകൾ നേരിടുന്നു. അഞ്ച് തരം തെറ്റിദ്ധാരണകൾ തിരിച്ചറിയപ്പെടുന്നു:

(i) അസിദ്ധ അല്ലെങ്കിൽ സാധ്യസമ: ഇത് തെളിയിക്കപ്പെടാത്ത മധ്യത്തിന്റെ തെറ്റിദ്ധാരണയാണ്. മധ്യപദം ഉപപദത്തിൽ (പക്ഷധർമ്മത) ഉണ്ടായിരിക്കണം. അങ്ങനെയല്ലെങ്കിൽ, അത് തെളിയിക്കപ്പെടാത്തതാണ്. ഇത് മൂന്ന് തരത്തിലാണ്— (എ) ആശ്രയ സിദ്ധ: ഉപപദം ഉപപദത്തിന്റെ സ്ഥാനം. ഉപപദം അയഥാർത്ഥമാണെങ്കിൽ, മധ്യപദം അതിൽ ഉണ്ടാകാൻ കഴിയില്ല; ഉദാഹരണത്തിന്, 'ആകാശതാളം സുഗന്ധമുള്ളതാണ്', കാരണം അത് ഒരു തടാകത്തിലെ താമര പോലെ ഒരു താമരയാണ്.

(b) സ്വരൂപ സിദ്ധ: ഇവിടെ മൈനർ പദം അയഥാർത്ഥമല്ല. എന്നാൽ മധ്യപദം അതിന്റെ സ്വഭാവത്താൽ തന്നെ മൈനർ പദത്തിൽ ഉണ്ടാകാൻ കഴിയില്ല. ഉദാഹരണത്തിന്, 'ശബ്ദം ഒരു ഗുണമാണ്, കാരണം അത് ദൃശ്യമാണ്'. ഇവിടെ ദൃശ്യത കേൾക്കാവുന്ന ശബ്ദത്തിൽ പെടാൻ പാടില്ല.

(സി) വ്യാപ്യത്വ സിദ്ധ: ഇവിടെ വ്യാപതി സോപാധികമാണ് (സോപാധിക). ഉദാഹരണത്തിന്, 'എവിടെ തീ ഉണ്ടോ അവിടെയെല്ലാം പുകയുണ്ട്' എന്ന് നമുക്ക് പറയാൻ കഴിയില്ല. നനഞ്ഞ ഇന്ധനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ തീ പുകയുകയുള്ളൂ. ചുവന്ന നിറത്തിലുള്ള ഇരുമ്പ് പന്ത് അല്ലെങ്കിൽ വ്യക്തമായ തീ പുകയുന്നില്ല. അതിനാൽ, 'നനഞ്ഞ ഇന്ധനവുമായുള്ള ബന്ധം' എന്നത് മുകളിൽ പറഞ്ഞ വ്യാപതിക്ക് ആവശ്യമായ ഒരു അവസ്ഥയാണ്. വ്യവസ്ഥാപിതമായതിനാൽ, 'കുന്നിന് തീ ഉള്ളതിനാൽ പുകയുണ്ട്' എന്ന് പറഞ്ഞാൽ മധ്യപദം തെറ്റായിത്തീരുന്നു.

(2) സവ്യഭിചാരം അല്ലെങ്കിൽ അനൈകാന്തികം: ഇത് ക്രമരഹിതമായ മധ്യത്തിന്റെ തെറ്റിദ്ധാരണയാണ്. ഇത് മൂന്ന് തരത്തിലാണ്.

: (എ) സാധരണ: ഇവിടെ മധ്യപദം വളരെ വിശാലമാണ്. സപക്ഷ (പോസിറ്റീവ്) സന്ദർഭങ്ങളിലും വിപക്ഷ (നെഗറ്റീവ്) സന്ദർഭങ്ങളിലും ഇത് ഉണ്ട്, നെഗറ്റീവ് സന്ദർഭങ്ങളിൽ (വിപക്-സാസത്വ) മധ്യഭാഗം ഉണ്ടാകരുത് എന്ന നിയമം ലംഘിക്കുന്നു; ഉദാഹരണത്തിന്, 'കുന്നിന് അറിയാവുന്നതിനാൽ അതിന് തീയുണ്ട്'. ഇവിടെ 'അറിയാവുന്നത്' അഗ്നിയിലും അഗ്നിയില്ലാത്ത വസ്തുക്കളിലും ഉണ്ട്.

(b) ആശാധാരണം: ഇവിടെ മധ്യപദം വളരെ ഇടുങ്ങിയതാണ്. അത് പക്ഷത്തിൽ മാത്രമേ ഉള്ളൂ, സപക്ഷത്തിലോ വിപക്ഷത്തിലോ അല്ല. മധ്യപദം സപക്ഷത്തിൽ (സപക്ഷസത്വ) ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന നിയമം ഇത് ലംഘിക്കുന്നു; ഉദാഹരണത്തിന്, 'ശബ്ദം ശാശ്വതമാണ്, കാരണം അത് കേൾക്കാവുന്നതാണ്. ഇവിടെ, ശ്രവണശേഷി ശബ്ദത്തിന് മാത്രമുള്ളതാണ്, മറ്റൊരിടത്തും ഇല്ല.

(സി) അനുപസർഹാരി: ഇവിടെ മധ്യപദം അപൂർണ്ണമാണ്. ലഘുപദം എല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്, സപക്ഷം അല്ലെങ്കിൽ വിപക്ഷം വഴി ഒന്നും അവശേഷിപ്പിക്കുന്നില്ല; ഉദാഹരണത്തിന്, 'എല്ലാം അനിത്യമാണ്, കാരണം അവ അറിയാവുന്നതാണ്.'

(3) സത്പ്രതിപക്ഷം: ഇവിടെ മധ്യപദം മറ്റൊരു മധ്യപദത്താൽ എതിർക്കപ്പെടുന്നു. കാരണം മറ്റൊരു കാരണത്താൽ സമതുലിതമാകുന്നു. രണ്ടും തുല്യ ശക്തിയുള്ളവയാണ്; ഉദാഹരണത്തിന്, 'ശബ്ദം ശാശ്വതമാണ്, കാരണം അത് കേൾക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്', 'ശബ്ദം ശാശ്വതമല്ല, കാരണം അത് ഇവിടെ 'ഓഡിബിൾ' എന്നത് 'പ്രൊഡ്യൂസ്ഡ്' കൊണ്ട് സമതുലിതമാക്കുന്നു, രണ്ടും തുല്യ ശക്തിയുള്ളവയാണ്.

(4) ബാധിത: ഇത് അനമാനപരമായി പരസ്പരവിരുദ്ധമല്ലാത്ത മധ്യമാണ്. ഇവിടെ മധ്യപദം അനമാനത്തിലൂടെയല്ല, മറ്റേതെങ്കിലും പ്രമാണത്തിലൂടെയാണ് വിരുദ്ധമാകുന്നത്. സാധുവായ അറിവിന്റെ മറ്റൊരു ശക്തമായ ഉറവിടം നിരാകരിക്കുന്ന പ്രധാന പദത്തെ

തെളിയിക്കാൻ ഇതിന് കഴിയില്ല; ഉദാഹരണത്തിന്, 'അഗ്നി ഒരു പദാർത്ഥമായതിനാൽ അത് തണുത്തതാണ്. ഇവിടെ 'പദാർത്ഥം' എന്ന മധ്യപദം പരസ്പരവിരുദ്ധമാകുന്നു, കാരണം അതിന്റെ പ്രധാന പദമായ 'തണുപ്പ്' ധാരണയാൽ നേരിട്ട് വിരുദ്ധമാണ്.

(5) വിരുദ്ധം: ഇത് പരസ്പരവിരുദ്ധമായ മധ്യമാണ്. മേജർ പദത്തിന്റെ അഭാവം മധ്യപദത്തിൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു, അതിന്റെ സാന്നിധ്യമല്ല. മൈനർ പദത്തിലെ മേജർ പദത്തിന്റെ അസ്തിത്വം തെളിയിക്കുന്നതിനുപകരം, അത് അതിൽ അതിന്റെ അസ്തിത്വമില്ലെന്ന് തെളിയിക്കുന്നു; ഉദാഹരണത്തിന്, 'ശബ്ദം ശാശ്വതമാണ്, കാരണം അത് ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.' ഇവിടെ 'ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു' എന്നത്, ശബ്ദത്തിന്റെ നിത്യത തെളിയിക്കുന്നതിനുപകരം, അതിന്റെ അനശ്വരത തെളിയിക്കുന്നു. ഇവിടെ മധ്യപദം തന്നെ യഥാർത്ഥ നിർദ്ദേശത്തെ നിരാകരിക്കുകയും അതിന്റെ വൈരുദ്ധ്യം തെളിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു, അതേസമയം സാമ്യദിശാരത്തിൽ മധ്യപദം നിഗമനത്തെ തെളിയിക്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെടുന്നു, കൂടാതെ സത്പ്രതിപക്ഷത്തിൽ മധ്യപദം അനമാനപരമായി മറ്റൊരു മധ്യപദത്താൽ വിരുദ്ധമാണ്, രണ്ടും തുല്യ ശക്തിയുള്ളതാണ്, കൂടാതെ ബാധിതയിൽ മധ്യപദം അനമാനമില്ലാതെ പരസ്പരവിരുദ്ധമാണ്, മേജർ അനമാനമല്ലാതെ ശക്തമായ ഒരു പ്രമാണത്താൽ നിരാകരിക്കപ്പെടുന്നു.

താരതമ്യം

മൂന്നാമത്തെ തരം നിയമാനുസൃതമായ അറിവിനെ ഉപമതി എന്ന് വിളിക്കുന്നു, അത് നേടുന്നതിനുള്ള അനുബന്ധ മാർഗ്ഗത്തെ ഉപമാന എന്ന് വിളിക്കുന്നു. താരതമ്യത്തിലൂടെ ലഭിക്കുന്നതും ഏകദേശം സാമ്യതയുമായി യോജിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതുമായ വിവരങ്ങൾ ഈ തരത്തിലുള്ള അറിവിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഒരു വാക്കിനും അതിന്റെ സൂചനയ്ക്കും ഇടയിലുള്ള ബന്ധം മനസ്സിലാക്കാൻ എന്നാണ് ഇതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. സാദൃശ്യം അല്ലെങ്കിൽ സാമ്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിലൂടെയാണ് ഇത് സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നത്. ഒരു ഗവായയെ അല്ലെങ്കിൽ കാട്ടുപശുവിനെ പരിചയമില്ലാത്ത ഒരാൾ, ഒരു കാട്ടുപശു ഒരു പശുവിനോട് സാമ്യമുള്ളതായി മനസ്സിലാക്കുകയും പിന്നീട് ഒരു കാട്ടിൽ അതിനെ കണ്ടുമുട്ടുകയും അത് അങ്ങനെയൊന്നെന്ന് തിരിച്ചറിയുകയും ചെയ്യുന്നു; അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധാരണ ഉപമാനമാണെന്ന് ആരോപിക്കപ്പെടുന്നു. 'ഗവായ' എന്ന പദം അദ്ദേഹം കണ്ടുമുട്ടി, അത് ഒരു പശുവിനോട് സാമ്യമുള്ളതാണെന്ന് അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്; ഇപ്പോൾ 'ഗവായ' കൊണ്ട് സൂചിപ്പിക്കുന്ന വസ്തുവിനെ അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കുകയും അതിന്റെ സാമ്യം അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ, ഉപമാന എന്നത് ഒരു പേരും അത് സൂചിപ്പിക്കുന്ന വസ്തുവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു വ്യക്തി ഒരു കാട്ടുപശുവിനെ ഒരു പശുവിനോട് സാമ്യമുള്ള ഒരു മൃഗമായി മനസ്സിലാക്കുകയും 'ഗവായ'യെ നിർവചിക്കുന്ന വിവരണം ഓർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, സമാനത തിരിച്ചറിയൽ ഈ ധാരണ ഉണ്ടാക്കുന്നു. ബുദ്ധമതക്കാർ ഉപമാനത്തെ ഒരു ധാരണയും സാക്ഷ്യവുമായി കാണുന്നു. സാഖ്യ, വൈശേഷിക ദർശനങ്ങൾ അതിനെ അനമാനത്തിലേക്ക് പരിമിതപ്പെടുത്തുന്നു. ജൈനമതക്കാർ അതിനെ തിരിച്ചറിയൽ അല്ലെങ്കിൽ പ്രത്യാഭിജ്ഞയിലേക്ക് ഉളിതമാക്കുന്നു. മീമാംസകർ ഇതിനെ ഒരു സ്വതന്ത്ര അറിവിന്റെ ഉറവിടമായി അംഗീകരിക്കുന്നു; എന്നിരുന്നാലും, അവരുടെ വ്യാഖ്യാനം ന്യായത്തിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്, അത് മീമാംസയെക്കുറിച്ചുള്ള അധ്യായത്തിൽ പരിശോധിക്കാം.

വാക്കാലുള്ള സാക്ഷ്യം

യഥാർത്ഥ അറിവിന്റെ നാലാമത്തെ വിഭാഗം ശബ്ദ, ആഗമ, അല്ലെങ്കിൽ ആധികാരിക വാക്കാലുള്ള സാക്ഷ്യം എന്നിവയാണ്. അതിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ പലപ്പോഴും ശബ്ദ എന്ന് വിളിക്കുന്നു. ഇത് വിശ്വസനീയമായ ഒരു വ്യക്തിയുടെ (ആപ്തവാക്യ) ഉറപ്പായി വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു, അതിന്റെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനെയും അർത്ഥമാക്കുന്നു. ഒരു പദപ്രയോഗത്തെ വാക്കുകളുടെ സമാഹാരമായി വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു, അതേസമയം ഒരു വാക്കിനെ അർത്ഥം അറിയിക്കാൻ കഴിവുള്ള ഒരു സത്തയായി വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു വാക്കിന്റെ അർത്ഥം പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ള കഴിവ്, പഴയ ന്യായമനുസരിച്ച്, ദൈവത്തിൽ നിന്നും, പിൽക്കാല ന്യായമനുസരിച്ച്, ദീർഘകാല പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നും ഉത്ഭവിക്കുന്നു. സാക്ഷ്യം അന്തർലീനമായി ആത്മനിഷ്ഠമാണ്. മനുഷ്യനായാലും ദൈവികനായാലും, വിശ്വസനീയനായ ഒരു വ്യക്തിയുടെ പ്രസ്താവനകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ് ഇത്. സാക്ഷ്യത്തെ രണ്ട് തരങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു: വൈദിക, ലൗകിക (ലൗകിക). വേദങ്ങൾ ദിവ്യമായി ആവിഷ്കരിച്ചതിനാൽ, വൈദിക സാക്ഷ്യം കുറമറ്റം തെറ്റില്ലാത്തതാണ്; നേരമറിച്ച്, പിഴവുള്ള മനുഷ്യരാൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്ന ലൗകിക സാക്ഷ്യത്തിന് തെറ്റില്ലാത്തത് ഇല്ല. സത്യം

സ്ഥിരമായി അറിയിക്കുന്ന വിശ്വസനീയ വ്യക്തികളുടെ പ്രസ്താവനകൾക്ക് മാത്രമേ സാധുതയുള്ളൂ; മറ്റുള്ളവരുടെ പ്രസ്താവനകൾക്ക് അങ്ങനെയല്ല. ഒരു പദം ഒരു വസ്തുവിനെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ശക്തമായ പ്രതീകമാണ്, അതേസമയം ഒരു വാക്യം വാക്കുകളുടെ സമാഹാരമാണ്. ഒരു വാക്യം മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രത്യേക ആവശ്യകതകൾ പാലിക്കണം. നാല് വ്യവസ്ഥകളുണ്ട്: ആകാക്ഷ, യോഗത, സന്നിധി, താത്പര്യ. പ്രാരംഭ ആശയം പരസ്പര സൂചന അല്ലെങ്കിൽ പ്രതീക്ഷയാണ്. ഒരു വാക്യത്തിലെ വാക്കുകൾ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, പൂർണ്ണമായ അർത്ഥം അറിയിക്കാൻ പരസ്പരം ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. വേർപിരിഞ്ഞ വാക്കുകളുടെ ഒരു ഏകപക്ഷീയമായ ശേഖരം ഒരു യോജിച്ച വാക്യം രൂപപ്പെടുത്തില്ല. അത് തികച്ചും അസംബന്ധമായിരിക്കും, ഉദാഹരണത്തിന്, 'പശു കതിര മനുഷ്യൻ ആണ്'. രണ്ടാമത്തെ മാനദണ്ഡം, ഉദ്ദേശിച്ച അർത്ഥം ആശയവിനിമയം നടത്താൻ ഭാഷ ഉചിതമായിരിക്കണം, അതിന് വിരുദ്ധമാകരുത് എന്നതാണ്. "സസ്യങ്ങൾക്ക് തീ നനയുന്നത് ഒരു വിരോധാഭാസ പ്രസ്താവനയാണ്." മൂന്നാമത്തെ മാനദണ്ഡം വാക്കുകൾ പരസ്പരം അടുത്താണ് എന്നതാണ്. വാക്കുകൾ ദീർഘനേരം ഇടവേളകളില്ലാതെ വേഗത്തിൽ ഉച്ചരിക്കണം. 'കൊണ്ടുവരിക', 'എ', 'പശു' എന്നീ വാക്കുകൾ ദീർഘമായ ഇടവേളകളിൽ ഉച്ചരിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അവ ഒരു യോജിച്ച വാക്യമാകില്ല. വാക്കുകൾ അനിശ്ചിതത്വത്തിലാകുമ്പോൾ പ്രഭാഷകന്റെ ഉദ്ദേശ്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നാലാമത്തെ ആവശ്യകത. 'സൈന്ധവൻ' എന്ന പദത്തിന് 'ഉപ്പ്' എന്നും 'കതിര' എന്നും അർത്ഥമുണ്ട്. ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്ന ഒരാൾ മറ്റൊരാളോട് 'സൈന്ധവനെ' കൊണ്ടുവരാൻ ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ, രണ്ടാമത്തേയാൾ കതിരയെ സമ്മാനിക്കരുത്.

ന്യായം ഈ നാല് പ്രമാണങ്ങളെ മാത്രമേ തിരിച്ചറിയുന്നുള്ളൂ. അർത്ഥപരതി അഥവാ സൂചന അനുമാനത്തിലേക്ക് വലിച്ചെടുക്കപ്പെടുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, 'കൊഴുത്ത ദേവദത്തൻ പകൽ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നില്ല' എന്ന് നമ്മൾ പറയുമ്പോൾ, അവൻ രാത്രിയിൽ ഭക്ഷണം കഴിക്കണം എന്നാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്; അല്ലെങ്കിൽ, അയാൾക്ക് എങ്ങനെ തന്റെ ഭാരം നിലനിർത്താൻ കഴിയും? മീമാംസം ഒരു സ്വയംഭരണ പ്രമാണത്തിന്റെ പദവി സൂചനയ്ക്ക് നൽകുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, ന്യായം അതിനെ അനുമാനത്തിലേക്ക് ലളിതമാക്കുന്നു: പകൽ ഭക്ഷണം കഴിക്കാത്ത എല്ലാ തടിച്ച ആളുകളും രാത്രിയിൽ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നു.

ദേവദത്തൻ പകൽ ഭക്ഷണം കഴിക്കാത്ത ഒരു തടിച്ച വ്യക്തിയാണ്;
ദേവദത്തൻ രാത്രിയിൽ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്ന ഒരു തടിച്ച വ്യക്തിയാണ്.

ഭട്ട മീമാംസ ഒരു പ്രത്യേക പ്രമാണമായി കണക്കാക്കുന്ന അഭാവം, അല്ലെങ്കിൽ അസ്തിത്വമില്ലായ്മ, ഇവിടെ ധാരണയായോ അനുമാനമായോ ചുരുക്കിയിരിക്കുന്നു. ഒരു വസ്തുവിന്റെ അസ്തിത്വമില്ലായ്മയാണ് അഭാവം, ഒരു വസ്തുവിനെ മനസ്സിലാക്കുന്ന അതേ ഇന്ദ്രിയം അതിന്റെ അസ്തിത്വമില്ലായ്മയെയും മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഒരു വസ്തു അദൃശ്യവും അനുമാനിക്കാൻ മാത്രമേ കഴിയൂവെങ്കിൽ, അതിന്റെ അസ്തിത്വമില്ലായ്മയും തുല്യമായി അനുമാനിക്കപ്പെടാം.

യഥാർത്ഥ അറിവ് നേടുന്നതിനായി വ്യവസ്ഥാപിതവും യുക്തിസഹവുമായ ഒരു ചട്ടക്കൂട് നൽകിക്കൊണ്ട് ന്യായ ജ്ഞാനശാസ്ത്രം ഇന്ത്യൻ തത്ത്വചിന്തയ്ക്ക് ഗണ്യമായ സംഭാവന നൽകുന്നു. സത്യാന്വേഷണത്തിൽ യുക്തിസഹമായ അന്വേഷണം, വിമർശനാത്മക ചിന്ത, യുക്തിസഹമായ വിശകലനം എന്നിവയുടെ പ്രാധാന്യം ന്യായ സൂത്രീ ഉറപ്പാക്കുന്നു. യഥാർത്ഥ അറിവ് (പ്രമ) പ്രമാണങ്ങൾ എന്നറിയപ്പെടുന്ന വിശ്വസനീയമായ ഉറവിടങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ലഭിക്കുന്നതെന്ന് ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നു. ന്യായ ജ്ഞാനശാസ്ത്രം സാധുവായ അറിവിന്റെ ഉറവിടങ്ങളെ വ്യക്തമാക്കുകയും യുക്തിസഹവും വിശകലനപരവുമായ ന്യായവാദ രീതിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. യുക്തി, തെളിവുകൾ, വിമർശനാത്മക യുക്തി എന്നിവയിലുള്ള ഊന്നൽ ഇന്ത്യൻ തത്ത്വചിന്താ പാരമ്പര്യങ്ങളെ ഗണ്യമായി സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്, കൂടാതെ അറിവിന്റെ സത്തയും നേട്ടവും മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് അത് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

അഞ്ചാം തലമുറ കമ്പ്യൂട്ടറുകളിൽ, മെഷീനുകളിലെ ബുദ്ധിപരമായ പ്രവർത്തനം അനുകരിക്കുന്നതിന് ഗണ്യമായ ശ്രമം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. വ്യാകരണാധിഷ്ഠിത കമ്പ്യൂട്ടിംഗ് ഉപയോഗിച്ച് ഗവേഷകർ ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. നാച്ചുറൽ ലാംഗ്വേജ് അണ്ടർസ്റ്റാൻഡിംഗ് (NLU) അല്ലെങ്കിൽ പ്രോസസ്സിംഗ് (NLP) എന്നിവയ്ക്കായി മെഷീനുകൾക്ക് ഭാഷാ പരിജ്ഞാനം (KOL) നൽകുക എന്നതാണ് ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യം. യഥാർത്ഥ ലോക സാഹചര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും പ്രശ്നപരിഹാരത്തിനുമായി മെഷീനുകളിലെ പശ്ചാത്തലം/സന്ദർഭികം അല്ലെങ്കിൽ യഥാർത്ഥ ലോക അറിവ് (RWK) പ്രതിനിധീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന അറിവാധിഷ്ഠിത കമ്പ്യൂട്ടിംഗ് ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഗവേഷകർ രണ്ട് ഓപ്ഷനുകളെയും കുറിച്ച് ആലോചിക്കുന്നു. മെഷീനുകളിലെ ബോധത്തിന്റെ സിമുലേഷൻ RWK പ്രാതിനിധ്യം അനിവാര്യമാണെന്ന് തിരിച്ചറിയുന്ന ആളുകളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചുവരികയാണ്. എല്ലാത്തരം ഭാഷാ രൂപങ്ങൾക്കും ബാധകമായ ഒരു സമഗ്ര ചട്ടക്കൂട് ഇതുവരെ നിർമ്മിച്ചിട്ടില്ല.

അറിവ്, സ്ഥാനം, വസ്തു, അറിവിന്റെ ഉപകരണം എന്നിവയുടെ ഐഡന്റിറ്റികൾ. കൃത്രിമബുദ്ധിയുടെ മേഖലയിലെ നിരവധി പണ്ഡിതന്മാർ ഇനിപ്പറയുന്ന പ്രസ്താവനകളുടെ ആധികാരികതയെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു:

* അറിവിനെ പ്രതിനിധീകരിക്കാൻ കഴിയും

* കമ്പ്യൂട്ടറുകൾക്ക് ദൈനംദിന ഭാഷയിൽ അറിവ് എൻകോഡ് ചെയ്യാനും ഡീകോഡ് ചെയ്യാനും കഴിയും.

* കമ്പ്യൂട്ടറുകൾക്ക് ചിന്തിക്കാനും മനസ്സിലാക്കാനും കഴിയും.

* ആളുകളുമായോ മറ്റ് യന്ത്രങ്ങളുമായോ ആശയവിനിമയം നടത്താൻ കമ്പ്യൂട്ടറുകൾക്ക് അറിവ് ആവശ്യമാണ്. പാണിനിയുടെ വ്യാകരണം തീർച്ചയായും RWK-യ്ക്ക് പ്രസക്തമാണെങ്കിലും, കൂടുതൽ ഭാഷകൾക്ക് ഒരു മാതൃകയായി ഉപയോഗിക്കാവുന്ന KOL-നുള്ള ഒരു ചട്ടക്കൂടായിട്ടാണ് ഇത് കൂടുതലും പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യയിലെ KOL, RWK എന്നിവയുടെ വ്യക്തമായ വിവരണങ്ങളാണ് ഇതിന് കാരണം, പ്രത്യേകിച്ച് സംസ്കൃത ഭാഷയിൽ. AL തത്ത്വചിന്തകർ അവതരിപ്പിച്ച വീക്ഷണങ്ങളുമായി സാമ്യമുള്ള, നായ സമ്പ്രദായത്തിനുള്ളിൽ RWK-യുടെ ആദ്യകാല വിവരണം കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. തൽഫലമായി, നായ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ വാഗ്ദാനങ്ങൾ പരിശോധിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. ഇന്ത്യൻ ജ്ഞാനശാസ്ത്ര പാരമ്പര്യത്തെ, പ്രത്യേകിച്ച് നായയെ, കൃത്രിമബുദ്ധിയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുമായി താരതമ്യം ചെയ്ത് താരതമ്യം ചെയ്യുക എന്നതാണ് ലക്ഷ്യം.

കൃത്രിമബുദ്ധിയിൽ രണ്ട് പ്രധാന ഗവേഷണ മേഖലകളുണ്ട്: വിജ്ഞാന പ്രാതിനിധ്യം (KR), വിവര വിശ്ലേഷണത്തിൽ (IR). കൃത്രിമബുദ്ധിയുടെ (AI) വീക്ഷണകോണിൽ നിന്ന് സമീപിക്കുമ്പോൾ അറിവിനെ വസ്തുക്കളും ഗുണങ്ങളും അല്ലെങ്കിൽ വസ്തുക്കളും നടപടിക്രമങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു അൽഗോരിതം ആയി പോലും വിശേഷിപ്പിക്കാം. "ഡാറ്റ", "പ്രക്രിയകൾ" അല്ലെങ്കിൽ "കഴിവുകൾ", "മെമ്മറി സംഭരണം" എന്നിവ തമ്മിലുള്ള പ്രതിപ്രവർത്തനമാണ് നിരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന "ബുദ്ധിമാനായ പെരുമാറ്റം" എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ കാരണമെന്ന് പ്രസ്താവിക്കപ്പെടുന്നു. ജിൻ-റെയ്മണ്ട് അബ്രിയിൽ (1974) അനുസരിച്ച്, ഒരു ഡാറ്റാബേസ് ഭൗതിക ലോകത്തിന്റെ പ്രതിനിധാനമാണ്, അത് എപ്പോഴും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു പ്രത്യേക നിമിഷത്തിൽ, ഈ മോഡലിന്റെ അവസ്ഥ അത് പുറം ലോകത്തിൽ നിന്ന് നേടിയ അറിവിന്റെ പ്രതിനിധാനമാണ്. എന്നാൽ അറിവ് ലോകവുമായി ഇടപഴകുന്നതിൽ വസ്തുതകളുടെ സ്റ്റാറ്റിക് എൻകോഡിംഗിനേക്കാൾ കൂടുതലാണ്. എന്തിനെക്കുറിച്ചും ഉള്ള അറിവ് എന്നത് ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്ന കാര്യത്തെയും അത് നടപ്പിലാക്കിയേക്കാവുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളെയും കൃത്യമായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന ഒരു മാനസിക മാതൃക നിർമ്മിക്കാനുള്ള കഴിവാണെന്ന

ആശയം കൃത്രിമബുദ്ധിയുടെ (AI) അടിസ്ഥാന പരിസരങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. ഇതിനെത്തുടർന്ന്, മാതൃകയിലുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ പരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് യഥാർത്ഥ ലോകത്ത് സംഭവിക്കാൻ സാധ്യതയുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് വ്യക്തികൾക്ക് (അല്ലെങ്കിൽ റോബോട്ടുകൾക്ക്) പ്രവചനങ്ങൾ നടത്താൻ കഴിയും (സോവ, 1984). കൃത്രിമബുദ്ധിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ നേരിട്ട ഒരു മുൻ വെല്ലുവിളി, ഒരു പ്രഖ്യാപന സമീപനം ഉപയോഗിച്ച് അറിവിനെ പ്രതിനിധീകരിക്കണോ അതോ ഒരു നടപടിക്രമ രീതി ഉപയോഗിച്ച് വേണോ എന്ന് നിർണ്ണയിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. വിജ്ഞാന പ്രാതിനിധ്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തിനായി, ഒടുവിൽ ഒരു ഡിക്ലറേറ്റീവ് സമീപനവും ഒരു നടപടിക്രമ സമീപനവും സംയോജിപ്പിക്കുന്ന തന്ത്രമായിരിക്കും ഏറ്റവും ഉചിതമായ തന്ത്രമെന്ന് തീരുമാനിച്ചു. പ്രെഡിക്കേറ്റ് കാൽക്കുലസ്, സെമാന്റിക് നെറ്റ്സ്, ഹെയ്മിമുകൾ, കൺസെപ്ച്വൽ ഗ്രാഫുകൾ, സ്ക്രിപ്റ്റുകൾ, സെമാന്റിക് പ്രിമിറ്റീവ്സ്, ന്യൂറൽ നെറ്റ്സ് എന്നിവയാണ് KR-നുള്ള മറ്റ് അറിയപ്പെടുന്ന സാങ്കേതിക വിദ്യകൾ. ഈ സാങ്കേതിക വിദ്യകൾ KR-നുള്ള വൈവിധ്യമാർന്ന തന്ത്രങ്ങൾ പിന്തുടരുന്നു. ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും, അറിവ് എന്നറിയപ്പെടുന്ന അജ്ഞാത പ്രതിഭാസത്തെ ഒന്നോ രണ്ടോ നിർവചനങ്ങളിലേക്ക് ചുരുക്കുക എന്നത് അതിൽത്തന്നെ ഒരു ലക്ഷ്യമായിരിക്കില്ല. ഹോപ്ക്രോഫ്റ്റും ലിപ്മാനും (1979) അനുസരിച്ച്, മനുഷ്യന്റെ വൈജ്ഞാനിക പ്രക്രിയയുടെ മുഴുവൻ ഭാഗവും മനസ്സിലാക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണെന്ന് മാത്രമല്ല, വിവരങ്ങൾ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതിനുള്ള കാര്യക്ഷമമായ രീതികൾ വികസിപ്പിക്കേണ്ടതും ആവശ്യമാണ്.

പ്രത്യക്ഷം (ഗ്രഹണം)

* അനമാനം (അനമാനം)

* ഉദാഹരണം (സാദൃശ്യം)

* ശബ്ദം (വാക്കാലുള്ള സാക്ഷ്യം) എന്നും രണ്ടാമത്തേത് എന്നും ഉപവർഗ്ഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു

* സംശയം (സംശയം)

* പിശക്

* തർക്ക (സാങ്കല്പിക വാദം)

* മരണം (ഓർമ്മ)

5.1.AI-യുമായുള്ള താരതമ്യം

താഴെപ്പറയുന്ന ഉപവിഭാഗങ്ങൾ അസാധുവായതും സാധുവായതുമായ അറിവിന്റെ മുകളിൽ പറഞ്ഞ ഓരോ ഉപവർഗ്ഗീകരണങ്ങളെയും നിർവചിക്കുകയും അവയുടെ AI സമാന്തരങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു--

5.1.1. അപ്രമാണം - അസാധുവായ അറിവ്

ഇത് തെറ്റായ അറിവ്, സംശയാസ്പദമായ അറിവ് അല്ലെങ്കിൽ മിഥ്യാധാരണ എന്നിങ്ങനെ നിർവചിക്കപ്പെടുന്നു. അസാധുവായ അറിവിന്റെ നാല് തരങ്ങൾ ഇവയാണ്:

AI-യെ ഇനിപ്പറയുന്ന രീതിയിൽ നിർവചിക്കുകയും താരതമ്യം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു:

5.1.1.1. മരണം (ഓർമ്മ)

* എന്നത് മുൻ അറിവുകൾ അവശേഷിപ്പിച്ച ഇംപ്രഷനുകളാണ്

* ഓർമ്മിക്കുന്ന സമയത്ത് അറിവിന്റെ ലക്ഷ്യം ഇല്ലാത്തതിനാൽ അത് സാധുവല്ല * AI വിശദീകരണം

* മെമ്മറി എന്നത് അറിവിലോ സാധ്യതാപരമായ അറിവിലോ ഉള്ള വിടവുകളാണ്, പ്രോസസ്സിംഗ് ആരംഭിച്ച് നിഗമനത്തിലെത്തുന്നതിനുമുമ്പ് ഇത് ശരിയാക്കണം.

* അത്തരം വിടവുകളോ അപൂർണ്ണമായ അറിവോ പുതിയ അറിവ് ഉപയോഗിച്ച് മാറ്റിസ്ഥാപിക്കാം [വലത്ത് അമ്പടയാളം] ഏകതാനമല്ലാത്ത അറിവ് (മക്ഡെൽമോട്ട് & ഡോയൽ 1980)

* സ്റ്റാറ്റിക് മെമ്മറി [വലത്ത് അമ്പടയാളം] വസ്തുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് (എന്താണ്)

* ഹ്രസ്വകാല: നിലവിലെ ഫോക്കസിലുള്ള മെമ്മറി

* ദീർഘകാല മെമ്മറി: ഭാവിയ്ക്കുള്ള ഉപയോഗത്തിനായി

* നടപടിക്രമ മെമ്മറി [വലത്ത് അമ്പടയാളം] പെരുമാറ്റത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് (എങ്ങനെ)

* ഷോർട്ട് ടേം

* ദീർഘകാലാടിസ്ഥാനത്തിൽ

5.1.1.2. സംശയ (d * ഒരു ജ്ഞാനവസ്തുവിന്റെ കൃത്യമായ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരസ്പരവിരുദ്ധമായ വിധി (ബിജാൽവാൻ 1987)

* സത്യമോ തെറ്റോ അല്ല, സംശയാസ്പദമായ വിധി മാത്രം

* AI വിശദീകരണം

* അവ്യക്തത പരിഹാരവും ബഗ് കൈകാര്യം ചെയ്യലും സംസ്കൃത്ത് അടുത്താണ്

5.1.1.3. തർക്ക (സാങ്കല്പിക വിധി)

* AI വിശദീകരണം

* ഹ്യൂറിസ്റ്റിക്സ്

* യാഥാർത്ഥ്യം അറിയാത്തപ്പോൾ, ബദലുകൾ പരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് സത്യം കണ്ടെത്തുന്നു.

* ആത്മാശ്രയ (പെറ്റിറ്റോ പ്രിൻസിപ്പി)

* A [വലത്ത് അമ്പടയാളം] A ആണെങ്കിൽ A യിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായിരിക്കണം

* അന്വേഷാത്മാശ്രയ (ആശ്രിത തർക്ക)

* എ[വലത്ത് അമ്പടയാളം]ബി[വലത്ത് അമ്പടയാളം]എ

* ചക്രം (വൃത്താകൃതിയിലുള്ള യൂണി)

* AI-യിലെ ആവർത്തനം

* എ[വലത്ത് അമ്പടയാളം]ബി[വലത്ത് അമ്പടയാളം]സി[വലത്ത് അമ്പടയാളം]എ

* അനവസ്ഥ (അനന്തതയിലേക്കോ സംക്രമണത്തിലേക്കോ ഉള്ള പിന്മാറ്റം)

* A[വലത്ത് അമ്പടയാളം]B[വലത്ത് അമ്പടയാളം]C[വലത്ത് അമ്പടയാളം]D ...

* തദന്യ-ബുദ്ധിയാത്-പ്രസംഗ (അസംബന്ധം കുറയ്ക്കൽ)

* നിർദ്ദേശത്തിന്റെ വൈരുദ്ധ്യം നിരാകരിക്കുന്നതിലൂടെ ഒരു നിർദ്ദേശം തെളിയിക്കുന്നു * A[വലത്ത് അമ്പടയാളം]-(A) അല്ലെങ്കിൽ + [വലത്ത് അമ്പടയാളം] -(-)oubt)

5.1.1.4. പിശക്

* മറ്റൊരു വസ്തുവിൽ ഒരു യഥാർത്ഥ വസ്തുവിന്റെ പ്രകടനം * പോസിറ്റീവ് തെറ്റിദ്ധാരണ, അപൂർണ്ണമായ അറിവ്, അറിവിലെ വീടവുകൾ * AI വിശദീകരണം * ബുദ്ധിമുട്ടായും പൊരുത്തപ്പെടുകയുമായും താരതമ്യം ചെയ്യാം 5.1.2. പ്രമാണം - സാധുവായ അറിവ്

സാധുവായ അറിവിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യുന്നതും അവയെ AI-യുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുന്നതും താഴെ പറയുന്ന വിഭാഗത്തിലാണ്.

5.1.2.1. പ്രത്യക്ഷം (ഗ്രഹണം)

* അഞ്ച് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ - കാഴ്ച, മണം, രുചി, കേൾവി, സ്പർശം (മനസ്സ് [വലത് അമ്പടയാളം] ആറാമത്തെ ഇന്ദ്രിയം എന്നിവ അറിവിനായി (സുഖം, വേദന തുടങ്ങിയ വികാരങ്ങൾ)

* ആറ് തരം വസ്തുക്കളുടെ ധാരണയുടെ ആറ് വഴികൾ

* സത്ത, ഗുണമേന്മ, സാർവത്രിക ഗുണമേന്മ, ശബ്ദം, ശബ്ദം, നിലനിൽപ്പ് ഇല്ലായ്മ * AI [വലത് അമ്പടയാളം] ഐക്കൺ, സ്കീമ, പെർസെപ്റ്റ്

* ഐക്കൺ [വലത് അമ്പടയാളം] തലച്ചോറ് സൂക്ഷിക്കുന്ന ഒരു സെൻസറി ഇൻപുട്ടിന്റെ താൽക്കാലിക റെക്കോർഡ് * സ്കീമ [വലത് അമ്പടയാളം] മാനസിക മാതൃകയുടെ ബു പ്രിന്റ്

* സ്കീമ അനുസരിച്ച് കൂട്ടിച്ചേർക്കേണ്ട അസംബ്ലിംഗ് യൂണിറ്റുകൾ [വലത് അമ്പടയാളം] മനസ്സിലാക്കുക ഒരു മാനസിക മാതൃക സൃഷ്ടിക്കുക

* സോവ (1984) സെർച്ച് മെക്കാനിസത്തെ "അസോസിയേറ്റീവ് കമ്പറേറ്റർ" എന്ന് വിളിക്കുന്നു, അതിൽ ഇനിപ്പറയുന്നവ ഉണ്ടായിരിക്കണം:

സവിശേഷതകൾ:

* അനുബന്ധ വിഭജനത്തിൽ

* മസ്തിഷ്കം ഒരു കമ്പ്യൂട്ടർ പോലെയാണ്, ഏറ്റവും മികച്ച പാറ്റേൺ പൊരുത്തപ്പെടുത്തി സ്റ്റോറേജിലെ ഒരു വിലാസം ഉപയോഗിച്ച് ഡാറ്റാ വിഭജനം.

* മുകളിൽ നിന്ന് താഴേക്ക് വരെയുള്ള പൊരുത്തം

* ഒരു ഐക്കണിന്റെ മൊത്തത്തിലുള്ള പാറ്റേണുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്ന ധാരണകൾക്കായി പെർസെപ്ഷൻ തിരയുന്നു * ഉത്തേജക സ്ഥിരത

* ഒരേ ബാഹ്യ വസ്തുവിൽ നിന്നുള്ള ഉത്തേജനങ്ങൾ വലിപ്പം, തെളിച്ചം മുതലായവയിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലും തുല്യമായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നു.

* വിതരണം ചെയ്ത സംഭരണം

* ചിത്രങ്ങൾ ഒരു പ്രത്യേക ഘട്ടത്തിൽ സംഭരിക്കപ്പെടുന്നില്ല, മറിച്ച് വിതരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു

5.1.2.2. അനുമാനം (അനുമാനം)

* ഗൗതമൻ ഗർഭധാരണത്തെ മുൻനിർത്തി ചിന്തിക്കുന്നു

* ജയന്തൻ അനുമാനിക്കുന്നതിനുള്ള അഞ്ച് പ്രക്രിയകൾ നൽകുന്നു.

* യുക്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണ

* സാർവത്രികമായ ഐക്യത്തിന്റെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തൽ

* അനുമാന വിഷയത്തിൽ വസ്തുവുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്ന അർത്ഥം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്ന വിധി * അനന്തരഫലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ്, കൂടാതെ

* അനന്തരഫലങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാനോ നിരസിക്കാനോ യോഗ്യമാണെന്ന വിധി * AI

* പ്രവചന കാൽക്കുലസിന്റെ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതും ശക്തവുമായ പോയിന്റാണ് അനുമാനം.

* പ്രപഞ്ചപ്രമാണങ്ങൾ [വലത് അമ്പടയാളം] സിദ്ധാന്തങ്ങൾ

* ഗൗതമൻ നൽകിയതിന് സമാനമായ അനുമാന നിയമങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് പ്രപഞ്ചപ്രമാണങ്ങളിൽ നിന്ന് പുതിയ വസ്തുതകൾ

അനുമാനിക്കാൻ കഴിയും.

ഗൗതമൻ അനുമാനിക്കാൻ മൂന്ന് വഴികൾ നൽകുന്നു:

* പിഎസ്ആർവവത് (കിഴിവ്)

* [വലത് അമ്പടയാളം] പ്രഭാവം ഉണ്ടാക്കുക.

* മേഘം [വലത് അമ്പടയാളം] മഴ

* "ഗൗരി ഒരു പശുവാണ്", "എല്ലാ പശുക്കളും പുല്ല് തിന്നുന്നു" എന്നിവയിൽ നിന്നുള്ള "ഗൗരി പുല്ല് തിന്നുന്നു" --

(ഇൻസ്റ്റ് ഗൗരി പശു)

(എല്ലാവർക്കും X (എങ്കിൽ (ഇൻസ്റ്റ് X പശു) (ഭക്ഷണം X പുല്ല്)))

(ഭക്ഷണം ഗൗരി പുല്ല്)

* സെസവത് (തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകൽ)

* പ്രക്രിയ [വലത് അമ്പടയാളം] വിശദീകരണങ്ങൾ

* പ്രഭാവം [വലത് അമ്പടയാളം] കാരണം

* നദി കരകവിഞ്ഞൊഴുകുന്നു [വലത് അമ്പടയാളം] മഴ പെയ്തിരിക്കാനാണ് സാധ്യത.

* തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകലിന് ഇനിപ്പറയുന്ന മാതൃകകളുണ്ട്

അയച്ചയാൾ: ബി

(എ ബി ആണെങ്കിൽ)

നിഗമനം: a

* ഡിഡക്ഷനിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകൽ ഒരു നിയമപരമായ ഇടപെടലല്ല. ഇത് തെറ്റായ നിഗമനങ്ങളിലേക്ക് നയിച്ചേക്കാം-- നിന്ന്: (പരിഭ്രാന്തി തോന്നുന്നു ഇറ)

(എല്ലാവർക്കും (X) ((രോഗിയാണെങ്കിൽ X))

(പരിഭ്രാന്തി തോന്നുന്നു X)))

അനുമാനിക്കുക: (രോഗിയാണ് ഇറ)

* ഇൻഡക്ഷൻ

* മുൻഗാമിയിൽ നിന്ന് അനന്തരഫലമായി അനുമാനിക്കുന്നു, അത് കാരണമോ ഫലമോ അല്ല *

അതേസമയം ഇൻഡക്ഷൻ പല രൂപങ്ങളിൽ ആകാം, ഏറ്റവും സാധാരണമായത്

നിന്ന്: (P a), (P b),...

അനുമാനിക്കുക: (forall (X) (P X))

* ഇതൊരു ശരിയായ അനുമാനമല്ലെങ്കിലും, അപഹരണം പോലെയുള്ള ഇൻഡക്ഷൻ, ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽ വളരെ ഉപയോഗപ്രദമാണ്, അവിടെ

ഇത് സാധാരണയായി പഠനം എന്നറിയപ്പെടുന്നു.

* ഉദാഹരണത്തിന്, നമ്മൾ ധാരാളം പച്ച ഇലകൾ കണ്ടാൽ, എല്ലാ ഇലകളും പച്ച നിറമാണെന്ന് നമുക്ക് അനുമാനിക്കാം.

നിന്ന്: (if(inst leaf-1 leaf) (color leaf_1 green))

((inst leaf-2 leaf) (color leaf_2 green) ആണെങ്കിൽ)

നിഗമനം ചെയ്യുക: (forall (X) (if(inst X leaf) (color X green)))

* വാക്യസൂതി അനുമാനത്തെ വീറ്റ, അവിത എന്നിങ്ങനെ വിഭജിക്കുന്നു (ബിജാൽവാൻ 1987). ആദ്യത്തേത് സാർവത്രികമായതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്.

സാന്നിധ്യത്തിൽ കരാർ. ഉദാഹരണത്തിന്, നമുക്ക് അനുമാനിക്കാം

നിന്ന്: പുകയുള്ളതിന് തീയുണ്ട് കുന്നിനും പുകയുണ്ട്.

അനുമാനിക്കുക: കുന്നിൽ തീയുണ്ട്.

* അഭാവത്തിൽ സാർവത്രിക ഉടമ്പടിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ് avita.

നിന്ന്: മറ്റ് വസ്തുക്കളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമല്ലാത്ത ഒന്നിനും ഇല്ല

മണം. ഭൂമിക്കും മണമുണ്ട്.

നിഗമനം: ഭൂമി മറ്റുള്ളവയിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്.

* പ്രശസ്തപാദത്തിന് സ്വാർത്ഥാനുമാനവും പരാർത്ഥാനുമാനവും രണ്ട് തരത്തിലുള്ള അനുമാനങ്ങളുണ്ട്.

* സ്വാർത്ഥാനുമാന

* പരിസരം ഞങ്ങളുടെ സ്വന്തം അനുഭവത്തിൽ നിന്ന് അറിയപ്പെടുന്നു.

* പരാർത്ഥാനുമാന

* അവ ഒരു മനുഷ്യൻ കണ്ടെത്തുകയും ഭാഷയിലൂടെ മറ്റൊരാളിലേക്ക് പകരുകയും ചെയ്യുന്നു. * അതിനാൽ, വാക്കുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള പരാർത്ഥാനുമാനയിൽ പിശകുകൾ ഉണ്ടാകാനുള്ള സാധ്യത കൂടുതലാണ്. സ്വാർത്ഥാനുമാന എന്നത് ഒരു മാനസിക പ്രക്രിയയാണ്, ഇത് പ്രശസ്തപാദർ ഡാറ്റ, സമന്വയതോദാത്ത എന്നിങ്ങനെ വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു (ബിജാൽവാൻ 1987).

* ഉദ്യോതകരും കേവലാൻവയിൻ (K), കേവലവ്യതിരേകിൻ (KV), അമയവ്യതിരേകിൻ (AV) എന്നീ മൂന്ന് തരം അനുമാനങ്ങൾ നൽകുന്നു. ഒരു മധ്യപദം പ്രധാനപദവുമായി മാത്രം പോസിറ്റീവ് ആയി ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ K എന്ന് വിളിക്കുന്നു. ഇവിടെ കാരണം വിഷയത്തിലും സമാനമായ സന്ദർഭങ്ങളിലും നിലനിൽക്കുന്നു, കൂടാതെ വ്യത്യസ്ത സന്ദർഭങ്ങളിലൊതെയും. ഉദാഹരണത്തിന് - "പാത്രം അറിയാവുന്നതാണ്", "എല്ലാ അറിയാവുന്ന കാര്യങ്ങളും നാമകരണം ചെയ്യാവുന്നതാണ്" എന്നിവയിൽ നിന്ന് നമുക്ക് "പാത്രം നാമകരണം ചെയ്യാവുന്നതാണ്" എന്ന് അനുമാനിക്കാം -

(സ്വത്ത് X പേരിടാവുന്നതാണ്))

((അറിയാവുന്നതാണെങ്കിൽ)

(പേരുള്ള പ്രോപ്പർട്ടി പാത്രം))

(പേരുള്ള സ്വത്ത് കലം)

കെ.വി.യുടെ കാര്യത്തിൽ, മധ്യപദം മേജർ പദവുമായി നെഗറ്റീവ് ആയി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വിഷയത്തിൽ യുക്തി നിലനിൽക്കുന്നു, എന്നാൽ വ്യത്യസ്ത സന്ദർഭങ്ങളിൽ അങ്ങനെയല്ല. ഉദാഹരണത്തിന്--

നിന്ന്: (ഇല്ല (P അല്ല) (M) ആണ്)

എസ് ആണ് എം

അനുമാനിക്കുക: S എന്നത് P ആണ്

മധ്യഭാഗം മേജർ പദവുമായി പോസിറ്റീവായും നെഗറ്റീവായും ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ, മുഴുവൻ വിഷയത്തിലും സമാനമായ എല്ലാ സന്ദർഭങ്ങളിലും യുക്തി നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും വ്യത്യസ്ത സന്ദർഭങ്ങളിൽ അത് നിലവിലില്ലെങ്കിൽ, കേസ് AV യുടേതാണ്, കാരണം "ശബ്ദം ഒരു പാത്രം പോലെ ഉത്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിനാൽ അത് ശാശ്വതമല്ല". പുകയിൽ നിന്നുള്ള തീയുടെ അനമാനവും ഇത്തരത്തിലുള്ളതാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ഉദ്യോതകർ (ബിജൽവാൻ 1987) അനമാനത്തെ K, KV, AV എന്നിങ്ങനെ വിഭജിക്കുന്നത് ജയന്ത അംഗീകരിക്കുന്നില്ല.

5.1.2.3. ഉദാഹരണം (സാദൃശ്യം)

* മുമ്പ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന മറ്റൊരു വസ്തുവുമായുള്ള സാമ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, മുമ്പ് അറിയപ്പെടാത്ത ഒരു വസ്തുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് നേടുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമാണ് ഉപമാന.

* മിമാൻസിസ്റ്റുകളും വേദാന്തിസ്റ്റുകളും സാമ്യതയെ ഒരു സ്വതന്ത്ര അറിവിന്റെ ഉറവിടമായി അംഗീകരിക്കുന്നു * AI

* സാമ്യത വളരെ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തലാണ്, ഇതിനെ ഇൻഡക്ഷനില്പേക്കുള്ള മറ്റൊരു പാതയായി കാണാൻ കഴിയില്ല.

* പലപ്പോഴും, സാമ്യത പൊരുത്തങ്ങൾ വളരെ അശ്രദ്ധമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നതിനാൽ അവ പൊതുവെ അറിവ് സമ്പാദനത്തിന്റെ പ്രശ്നത്തിനും, പ്രത്യേകിച്ച് ഇൻഡക്റ്റീവ് പഠനത്തിനും പരിഹാരങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു * പുതിയ ആശയങ്ങൾ

വികസിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രാരംഭ ചട്ടക്കൂടായി സാമ്യത ഉപയോഗപ്രദമാണ്, കാരണം അത് 5.1.2.4. വാക്കാലുള്ള സാക്ഷ്യം

* ചാർവാകർ, വൈശേഷികർ, ബുദ്ധമതക്കാർ എന്നിവരെ മാറ്റിനിർത്തിയാൽ, ഇന്ത്യൻ തത്ത്വചിന്തയിലെ മറ്റെല്ലാ വ്യവസ്ഥകളും ശബ്ദത്തെ ഒരു പ്രത്യേക അറിവിന്റെ ഉറവിടമായി അംഗീകരിക്കുന്നു, പക്ഷേ അവയുടെ സ്വഭാവ രൂപങ്ങളിലും മറ്റ് നിരവധി വശങ്ങളിലും അവ പരസ്പരം വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. * ജയന്ത (ന്യായമഞ്ജരി)

* ഈ പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു നീണ്ട ചർച്ച അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

* ശബ്ദത്തെ ഒരു പ്രത്യേക അറിവ് ഉപാധിയായി അംഗീകരിക്കുന്നതിനെ ന്യായീകരിക്കുന്നു

* ഭാഷയുടെ തത്ത്വചിന്തയെക്കുറിച്ച് ഗൗരവമായി ചിന്തിക്കുന്നു

* തന്റെ മുൻഗാമികളുടെ വീക്ഷണങ്ങൾ വിശദീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു

* പ്രമുഖ പണ്ഡിതരുടെ വാദങ്ങൾ

* ശബ്ദത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിവരണം യുക്തിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വ്യാകരണം, വാചാഭാഷം, ഭാഷാശാസ്ത്രം എന്നിവയ്ക്കും പ്രസക്തമാണ്.

* വാക്കുകൾ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിന് മുമ്പ് അവ നിലവിലില്ലെന്ന് ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്ന രീതിയിൽ തെളിയിക്കുന്നു.

* വ്യാകരണജ്ഞരുടെ സ്റ്റോട്ട സിദ്ധാന്തത്തെ നിരാകരിക്കുകയും വാക്കുകൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങൾ വാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അർത്ഥം പരമ്പരാഗതമാണ്

* എയർ

* ശബ്ദയെ ഔപചാരിക സ്ട്രിംഗ്, ഭാഷ എന്നീ ആശയങ്ങളുമായി താരതമ്യം ചെയ്യാം. * ഭാഷ എന്നത് ഏതെങ്കിലും അക്ഷരമാലയിൽ നിന്ന് നിർമ്മിച്ച ഒരു കൂട്ടം സ്ട്രിംഗ് ആണ്.

ഒരു നിശ്ചിത അക്ഷരമാല = E ആണെങ്കിൽ, ഭാഷ രൂപപ്പെടുന്നത്

E യെ [E.sup.*] എന്ന് വിളിക്കുന്നു.

E = {a} ആണെങ്കിൽ

[ഉദാ.*] = {ഉദാ. വെല്ലുവിളി സ്വീകരിച്ചു. ആഹ്. ...}

നയം സിസ്റ്റവും AI സിസ്റ്റവും താരതമ്യപ്പെടുത്താവുന്നതും വ്യത്യസ്തവുമാണ്. സാധുവായതും അസാധുവായതുമായ അറിവുകളുടെ മാനേജ്മെന്റുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് നയം സിസ്റ്റം AI യുമായി നിരവധി സമാനതകൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. യുക്തിക്കും അനമാനത്തിനും അപ്പുറം വിവിധ രീതിശാസ്ത്രങ്ങൾ AI ഉപയോഗിക്കുന്നു. സെമാന്റിക് നെറ്റ്‌വർക്കുകൾ, ആശയപരമായ ഗ്രാഫുകൾ, ഫ്രെയിമുകൾ, നിയമാധിഷ്ഠിത സംവിധാനങ്ങൾ, പ്രക്രിയകൾ തുടങ്ങിയ ഈ രീതിശാസ്ത്രങ്ങൾ, വിവരങ്ങളെ ഫലപ്രദമായി പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതിനുള്ള ശുപാർശകൾ നൽകുന്നു. അറിവ് സമ്പാദിക്കലിന്റെ സ്ഥാനത്തിന്റെ ഐഡന്റിറ്റി തിരുത്തുന്നതിന് അമിതമായി ഊന്നൽ നൽകുന്ന നയം, പാശ്ചാത്യ സൂക്ഷ്മമായി ഇത് വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കൃത്രിമബുദ്ധിക്ക് നിലവിൽ രണ്ടാമത്തേതിന് വലിയ പ്രാധാന്യമൊന്നുമില്ല. എന്നിരുന്നാലും, കൃത്രിമബുദ്ധിക്ക് ബാധകമായ മനുഷ്യ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ അനുയോജ്യമായ മാതൃകകൾ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിന്, ന്യൂറൽ നെറ്റ്‌വർക്ക് സിസ്റ്റം, ബുദ്ധമത യുക്തി എന്നിവയുൾപ്പെടെ വിവിധ ഇന്ത്യൻ സംവിധാനങ്ങളെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ അന്വേഷണം നടത്തേണ്ടതിന്റെ അടിയന്തിര ആവശ്യകത നിലനിൽക്കുന്നു.

സാധുവായതും അസാധുവായതുമായ വിവരങ്ങളെ കൃത്യതയില്ലാത്തതിൽ നിന്ന് വേർതിരിക്കുന്നതിനുള്ള ന്യായയുടെ രീതി, കൃത്രിമബുദ്ധിയുടെ സമീപനത്തിന് സമാനമാണ്. തെറ്റായ അനമാനം, അല്ലെങ്കിൽ മിഥ്യാജ്ഞാനം, കൃത്രിമബുദ്ധിയിലെ (AI) അൽഗോരിതമിക് ബയസ് അല്ലെങ്കിൽ തെറ്റായ വർഗ്ഗീകരണവുമായി ഉപമിക്കാം. കൃത്രിമബുദ്ധി മോഡലുകളുടെ പരിശീലനത്തിന് സമാനമായി, ന്യായ രീതിശാസ്ത്രം യുക്തിസഹമായി തെറ്റുകൾ തിരുത്തുന്നു, അവിടെ ആവർത്തിച്ചുള്ള പാഠം കൃത്യതയില്ലാത്തവ കുറയ്ക്കുന്നു. സത്യ അവകാശവാദങ്ങൾ പരിശോധിക്കുന്നതിന്, കൃത്രിമബുദ്ധിക്ക് ന്യായയ്ക്ക് സമാനമായ ലോജിക്കൽ വാലിഡേഷൻ ഉപയോഗിക്കാം. സമകാലിക കൃത്രിമബുദ്ധി തെറ്റ് കണ്ടെത്തൽ ചട്ടങ്ങളുകൾ ന്യായയുടെ പിശക് വിശകലനത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന പെർസെപ്ഷൻ, ഇൻഫെറൻഷ്യൽ പിഴവുകളുടെ വർഗ്ഗീകരണത്തിൽ നിന്ന് പ്രചോദനം ഉൾക്കൊണ്ടേക്കാം. കൃത്രിമബുദ്ധിയിലെ ശ്രേണിപരമായ വിജ്ഞാന ഗ്രാഫുകൾ ന്യായയുടെ ഘടനാപരമായ വൈജ്ഞാനിക രീതിയുമായി സമാനതകൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു.

മനുഷ്യരും കൃത്രിമബുദ്ധിയും തമ്മിലുള്ള സഹകരണപരമായ യുക്തി: മനുഷ്യന്റെ യുക്തിപരമായ യുക്തി (ന്യായം) യത്ര അനമാനവുമായി (AI) സംയോജിപ്പിക്കുന്നത് വ്യാഖ്യാനക്ഷമതയും ഉത്തരവാദിത്തവും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സാധ്യത നൽകുന്നു. ന്യായത്തിന്റെ യുക്തിപരമായ ചട്ടങ്ങള് വ്യക്തി എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്ന കാരണ-ഫല ബന്ധത്തെ ഊന്നിപ്പറയുന്നു, ഇത് ഒരു പ്രത്യേക കാരണം സ്ഥിരമായി ഒരു പ്രത്യേക ഫലം ഉണ്ടാക്കുന്നുവെന്ന് ഉറപ്പിക്കുന്നു. പുക തീയുടെ സാന്നിധ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. കൃത്രിമബുദ്ധിയുടെ (AI) മേഖലയിൽ, ഇത് കാര്യകാരണ യുക്തിയുടെയും വിശദീകരിക്കാവുന്ന AI (XAI) യുടെയും ആശയവുമായി സമാന്തരമാണ്, ഇത് ഒരു AI യുടെ ഔട്ട്പുട്ട് സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കെസരിച്ച് മാത്രമല്ല, യുക്തിപരമായും കാര്യകാരണപരമായും ന്യായീകരിക്കപ്പെടുന്നുവെന്ന് ഉറപ്പുനൽകുന്നു. ഈ ആശയം ന്യായ യുക്തിക്ക് അടിസ്ഥാനപരമാണ്.

ന്യായ സിസ്റ്റത്തെ സമകാലിക കൃത്രിമ ബുദ്ധി (AI) സിസ്റ്റങ്ങളുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ, ഓരോ സിസ്റ്റവും അറിവിനോട് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സമീപനം സ്വീകരിക്കുന്നുവെന്ന് തിരിച്ചറിയേണ്ടത് നിർണായകമാണ്. ന്യൂറൽ നെറ്റ്‌വർക്ക് സിസ്റ്റം കൃത്രിമ ബുദ്ധി (AI) യുമായി ശ്രദ്ധേയമായ സമാനതകൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു, പ്രത്യേകിച്ച് സാധുവായ (പ്രമ) വിജ്ഞാന രൂപങ്ങളും അസാധുവായ (അപ്രമ) വിജ്ഞാന രൂപങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വ്യവസ്ഥാപിത വ്യത്യാസത്തിൽ. അറിവ് വെറും വിവര സമ്പാദനത്തെ മറികടക്കുന്നുവെന്ന് രണ്ട് ചട്ടങ്ങളുകളും തിരിച്ചറിയുന്നു; അറിവായി കണക്കാക്കുന്നതിന് അതിന് വിശ്വാസ്യത, കൃത്യത, ന്യായീകരണം എന്നിവയുടെ പ്രത്യേക ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം. നേരെമറിച്ച്, നയ സിസ്റ്റം പ്രധാനമായും ഘടനാപരമായ ലോജിക്കൽ യുക്തിയെയും കൃത്യമായി നിർവ്വചിക്കപ്പെട്ട എപ്പിസ്റ്റമിക് വിഭാഗങ്ങളെയും ആശ്രയിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ആധുനിക AI സിസ്റ്റങ്ങൾ പരമ്പരാഗത യുക്തിക്കും അനമാനത്തിനും അപ്പുറത്തേക്ക് വ്യാപിക്കുന്ന വിശാലമായ രീതിശാസ്ത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു. കൃത്രിമ ബുദ്ധി ഗവേഷണത്തിനുള്ള ഇന്ത്യൻ എപ്പിസ്റ്റമോളജിക്കൽ ചട്ടങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം കുറയാതെ തുടരുന്നു. നേരെമറിച്ച്, കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണവും സൂക്ഷ്മവുമായ വിജ്ഞാന മാതൃകകൾ വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിന് കൂടുതൽ ആഴത്തിലുള്ള രീതിയിൽ നയ സമ്പ്രദായവും ബുദ്ധമത യുക്തിയും ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഇന്ത്യൻ ദാർശനിക പാരമ്പര്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത നിലനിൽക്കുന്നു. അനമാനം, ക്ഷണികത, ആശ്രിത ഉത്ഭവം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ബുദ്ധമത സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ചിന്താ പ്രക്രിയകളെ വ്യക്തമാക്കുന്നതിനുള്ള ബദൽ ചട്ടങ്ങളുകൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. കൃത്രിമബുദ്ധി സംവിധാനങ്ങളുടെ ആത്മനിഷ്ഠമല്ലാത്ത സ്വഭാവവുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്ന ഒരു സ്ഥിരമായ സ്വത്വത്തിന്റെ

സാന്നിധ്യം ഈ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ അനുമാനിക്കുന്നില്ല. പിശക്, അനിശ്ചിതത്വം, സാധൂകരണം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള നയാ സിസ്റ്റത്തിന്റെ സമഗ്രമായ വിശകലനം കൂടുതൽ ശക്തവും സുതാര്യവും ജ്ഞാനശാസ്ത്രപരമായി ഉത്തരവാദിത്തമുള്ളതുമായ കൃത്രിമബുദ്ധി സംവിധാനങ്ങളുടെ പുരോഗതിക്ക് കാര്യമായ ഉൾക്കാഴ്ചകൾ നൽകും.

നിങ്ങളുടെ തലച്ചോറിനെ തകർക്കൂ

1. ന്യായ തത്ത്വചിന്ത പ്രധാനമായും ഇനിപ്പറയുന്ന കാര്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു:

എ) ഭക്തിയിലൂടെയുള്ള മോചനം

b) ലോജിക്കൽ യുക്തിയും സാധുവായ അറിവും

സി) ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ

d) ധ്യാന വിദ്യകൾ

2. ന്യായത്തിൽ, സാധുവായ അറിവിനെ ഇങ്ങനെ വിളിക്കുന്നു:

a) അവിദ്യ

b) ഫെറിയിൽ

സി) സംസാരം

d) മോക്ഷം

3 ന്യായ വിദ്യാലയം എത്ര പ്രമാണങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുന്നു?

എ) രണ്ട്

ബി) മൂന്ന്

സി) നാല്

d) ആറ്

4 താഴെ പറയുന്നവയിൽ ഏതാണ് ന്യായ പ്രമാണം അല്ലാത്തത്?

എ) ധാരണ (പ്രത്യക്ഷ)

b) അനുമാനം (അനുമാന)

സി) താരതമ്യം (ഉപമാന)

d) അനുമാനം (അർത്ഥപട്ടി)

5 അനുമാനം (അനുമാനം) അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്:

a) നേരിട്ടുള്ള അനുഭവം

ബി) സാക്ഷ്യം

സി) സാർവത്രിക ബന്ധം (വ്യാപ്തി)

d) ഉപഹർഷവദം

നിങ്ങളുടെ കഴിവുകൾ പുറത്തെടുക്കൂ

1. ന്യായ ചട്ടക്കൂടിനുള്ളിൽ അറിവിന്റെയും പ്രമാണങ്ങളുടെയും സിദ്ധാന്തം വ്യക്തമാക്കുക? 2. ഉചിതമായ ഉദാഹരണങ്ങൾ നൽകി, ന്യായ അനുമാന സിദ്ധാന്തം വ്യക്തമാക്കുക?